

Bruxelles, den 12.3.2018
COM(2018) 96 final

2018/0044 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

**om, hvilken lovgivning der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart
af overdragelse af fordringer**

{SWD(2018) 52 final} - {SWD(2018) 53 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

Det er Kommissionens prioritet yderligere at styrke Europas økonomi og stimulere investeringer for at skabe jobs og opretholde væksten. For at nå dette mål er der behov for styrkede, dybere og mere integrerede kapitalmarkeder. Effektive og sikre efterhandelsinfrastrukturer er vigtige elementer i sådanne velfungerende kapitalmarkeder. Som opfølgning på handlingsplanen for etablering af en kapitalmarkedsunion i 2015 fastsatte Kommissionen i sin midtvejsevaluering i maj 2017 de resterende handlinger, der skal gennemføres, så kapitalmarkedsunionens moduler er på plads til 2019 med henblik på en fjernelse af forhindringerne for grænseoverskridende investering og sænkelse af finansieringsomkostningerne. Gennemførelsen af kapitalmarkedsunionen er en presserende prioritet.

Kommissionen meddelte i forbindelse med handlingsplanen for etablering af en kapitalmarkedsunion og midtvejsevalueringen, at den havde til hensigt at gennemføre målrettede handlinger vedrørende regler for ejendomsretten til værdipapirer og virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer med henblik på at mindske retsikkerheden for grænseoverskridende transaktioner i værdipapirer og fordringer. Dette forslag og meddelelsen om lovbestemmelserne, der finder anvendelse på de formueretlige virkninger af transaktioner i værdipapirer¹, der forelægges parallelt, opfylder denne forpligtelse. Meddelelsen præciserer Kommissionens holdning til vigtige aspekter af det eksisterende EU-regelværk om lovene, som finder anvendelse på de formueretlige virkninger af transaktioner i værdipapirer, og ledsager dette forslag til lovgivning om, hvilken lovgivning der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer. Forhold, der reguleres af direktivet om finansiell sikkerhedsstillelse², direktivet om endelig afregning³, direktivet om likvidation⁴ og registerforordningen⁵ berøres ikke af dette lovforslag⁶.

Det overordnede formål med dette forslag er i overensstemmelse med målene i handlingsplanen for etablering af en kapitalmarkedsunion at fremme grænseoverskridende investeringer i EU og dermed lette adgangen til finansiering for virksomheder, herunder små og mellemstore virksomheder. Det specifikke mål med dette forslag er at bidrage til at øge grænseoverskridende transaktioner i fordringer ved at give retssikkerhed gennem vedtagelse af ensartede lovvalgsregler på EU-plan.

¹ COM (2018) 89.

² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 6. juni 2002 om aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse (EFT L 168 af 27.6.2002, s. 43).

³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 om sanering og likvidation af kreditinstitutter (EFT L 125 af 5.5.2001, s. 15).

⁵ Kommissionens forordning (EU) nr. 389/2013 af 2. maj 2013 om oprettelse af et EU-register i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF og Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 280/2004/EF og nr. 406/2009/EF, og om ophævelse af Kommissionens forordning (EU) nr. 920/2010 og (EU) nr. 1193/2011 (EUT L 122 af 3.5.2013, s. 1).

⁶ Se artikel 9, stk. 1 og 2, i direktivet om finansiell sikkerhedsstillelse, artikel 9, stk. 2, i direktivet om endelig afregning samt artikel 24 i direktivet om likvidation. Mens direktivet om finansiell sikkerhedsstillelse og direktivet om endelig afregning vedrører dematerialiserede værdipapirer, vedrører direktivet om likvidation instrumenter, hvis eksistens eller overførsel forudsætter optagelse i et register, på en konto eller i en værdipapircentral.

For at fremme grænseoverskridende transaktioner i fordringer og værdipapirer er klarhed og forudsigelighed med hensyn til, hvilket lands lovbestemmelser der finder anvendelse ved afgørelsen om, hvem der ejer en fordring eller et værdipapir efter en grænseoverskridende transaktion, afgørende. Manglende juridisk sikkerhed om, hvilken national lov der finder anvendelse ved afgørelsen om, hvem der ejer et aktiv efter en grænseoverskridende transaktion, betyder, at den grænseoverskridende transaktion kan give eller ikke give den forventede retmæssige adkomst, afhængigt af, hvilken medlemsstats domstole eller myndigheder der behandler en tvist vedrørende det juridiske ejerskab til en fordring eller et værdipapir. Når spørgsmål om ejerskab og håndhævelse af rettigheder, der er knyttet til grænseoverskridende transaktioner, bringes under retslig kontrol i tilfælde af insolvens, kan retlige risici hidrørende fra manglende juridisk sikkerhed resultere i uventede tab.

De ensartede regler i dette forslag fastlægger, hvilken national lovgivning der bør fastslå ejerskabet af en fordring, efter at overdragelsen har fundet sted på grænseoverskridende basis, og fjerner dermed retlige risici og potentielle systemiske konsekvenser. Indførelsen af retssikkerhed vil fremme grænseoverskridende investeringer og bidrage til adgang til billigere kredit og markedsintegration.

Overdragelse af fordringer er en mekanisme, der anvendes af virksomheder til at skaffe likviditet og få adgang til kredit, f.eks. ved at gøre brug af factoring eller sikkerhedsstillelse, og af banker og virksomheder til at optimere brugen af deres kapital, f.eks. gennem securitisering.

Factoring er en vigtig kilde til likviditet for mange virksomheder. Ved factoring overdrager (sælger) en virksomhed (overdrageren, oftest en SMV) sine fordringer til et factoringsselskab (erhververen, ofte en bank) til en rabatpris som et middel for overdrageren til umiddelbart at opnå kontanter. Factoringsselskabet indkasserer de udestående fordringer og accepterer risikoen for tab på debitorer. De fleste brugere af factoring er SMV'er: Små virksomheder repræsenterer 76 %, mellemstore repræsenterer 11 % og store virksomheder repræsenterer 13 %. Factoring for SMV'er anses således af erhvervslivet for at være grundlag for økonomisk vækst, da brugen af traditionelle udlån kan være mere udfordrende for disse virksomheder⁷. Europa som region er verdens største factoringmarked og udgør 66 % af verdensmarkedet⁸.

Eksempel på factoring

SMV C har umiddelbart brug for kontanter til at betale sine leverandører. Virksomhedens udestående fakturaer til dens kunder er først forfaldne til betaling tre måneder senere. SME C (overdrager) beslutter at overdrage (sælge) sine fakturaer til et factoringsselskab (erhververen), banken B, til en rabatpris som middel til umiddelbart at opnå kontanter fra B. Rabatprisen, som SMV C sælger sine fakturaer til B for, afspejler B's gebyrer og provisioner.

I sikkerhedsstillelse kan fordringer som f.eks. kontanter krediteret en bankkonto (hvor kunden er kreditor og banken er debitor) eller gældsfordringer (dvs. banklån) benyttes som finansiel sikkerhedsstillelse for en låneaftale (f.eks. kan en forbruger bruge kontanter, der er krediteret

⁷ Factoring and Commercial Finance: Hvidbog fra EU's Federation for the Factoring and Commercial Finance Industry (EUF), s. 20.

⁸ Factoring i Europa som region beløb sig i 2015 til 1 566 mia. EUR. De førende europæiske markeder er Det Forenede Kongerige, Frankrig, Tyskland, Italien og Spanien. Det globale factoringmarked var i 2015 på 2 373 mia. EUR. Kilde: Factors Chain International FCI.

en bankkonto, som sikkerhedsstillelse for at opnå kredit, og en bank kan bruge et lån som sikkerhedsstillelse for at opnå kredit). Gældsfordringer er en meget vigtig form for sikkerhedsstillelse for finanssektoren. Ca. 22 % af refinansieringsoperationerne i Eurosystemet⁹ sker med sikkerhedsstillelse i form af gældsfordringer¹⁰.

Eksempel på sikkerhedsstillelse

SMV C (overdrager) ønsker at opnå et lån fra bank A (erhverver) til opførelsen af en større lagerbygning ved at stille sikkerhed i form af virksomhedens udestående fordringer hos sine kunder. Hvis SMV C går konkurs og ikke kan betale lånet tilbage, kan banken A (sikkerhedshaveren) inddrive sin gæld ved at håndhæve de fordringer, som SMV C har på sine kunder.

Securitisering sætter overdrageren, også kaldet "eksponeringsleverende institut" (f.eks. en virksomhed eller en bank) i stand til at refinansiere en række af sine fordringer (f.eks. billeje, kreditkorttilgodehavender, betalinger på realkreditlån) ved at overdrage dem til en "enhed med særligt formål" (SPV). Herefter udsteder denne SPV (erhververen) værdipapirer på kapitalmarkedet (f.eks. obligationer, som afspejler provenuet vedrørende disse fordringer). Efterhånden som der betales af på de underliggende fordringer, vil SPV'en anvende det modtagne provenu til afbetalinger på investorenes værdipapirer. Securitisering kan sænke omkostningerne ved finansiering, fordi SPV'en er struktureret på en måde, så den er beskyttet mod insolvens. For virksomheder kan securitisering åbne op for kredit til lavere omkostninger end banklån. For banker udgør securitisering en bedre udnyttelse af visse af deres aktiver og frigør kapacitet til yderligere udlån til økonomien¹¹. Som en del af handlingsplanen for etablering af en kapitalmarkedsunion har EU vedtaget et regelsæt, der fremmer et sikkert og likvidt marked for securitisering. Disse regler tager sigte på at genetablere et sikkert securitiseringsmarked i EU ved at differentiere simple, transparente og standardiserede securitisering produkter fra de mere uigennemsigtige og dyre. Retssikkerhed om, hvem der ejer de overtagne fordringer, er vigtig for alle typer af securitisering.

Eksempler på securitisering

En stor detailkæde C (overdrager) overdrager sine tilgodehavender, der er opstået som følge af kundernes brug af detailkædens eget kreditkort, til en SPV (erhverver)¹². Derefter udsteder A værdipapirer til investorer på kapitalmarkederne. Disse værdipapirer er sikret gennem den indtægt, der stammer fra de kreditkorttilgodehavender, der er blevet overdraget til A. Efterhånden som der betales af på tilgodehavenderne, benytter A det modtagne provenu til betalinger på værdipapirerne.

⁹ Eurosystemet består af Den Europæiske Centralbank og de nationale centralbanker i medlemsstaterne i euroområdet.

¹⁰ Ca. 22 % af refinansieringsoperationerne i Eurosystemet sker med sikkerhedsstillelse i form af gældsfordringer og beløb sig i andet kvartal af 2017 til ca. 380 mia. EUR, hvoraf omkring 100 mia. EUR bestod af grænseoverskridende gældsfordringer. Samlet set havde Eurosystemet ved afslutningen af juni 2017 mobiliseret omkring 450 mia. EUR i grænseoverskridende sikkerhedsstillelse.

¹¹ Markedsvolumenet for securitisering udstedelse i EU var i 2016 på 237,6 mia. EUR med et udestående på 1,27 bio. EUR ved udgangen af 2016 — AFME Securitisation Data Report Q4 2016.

¹² Dette eksempel er en tilpasning af den illustration, der er brugt i UNCITRAL Legislative Guide on Secured Transactions, s. 16-17.

Hvorfor er retssikkerhed vigtig?

Det er vigtigt for erhververen (f.eks. et faktoringsselskab, en sikkerhedshaver eller et eksponeringsleverende institut) at sikre sig det juridiske ejerskab til den overtagne fordring, da tredjepart kunne påberåbe sig det juridiske ejerskab til samme fordring. Dette ville give anledning til en konflikt om fortrinsret, dvs. en situation, hvor det ville være nødvendigt at afgøre, hvilken af de to ejendomsrettigheder, erhververens eller en konkurrerende fordringshavers, der bør gælde. En konflikt om fortrinsret mellem erhververen af fordringen eller fordringerne og tredjepart kan hovedsagelig opstå i to situationer:

- hvis overdrageren har overdraget en fordring to gange (tilsigtet eller utilsigtet) til forskellige erhververe, kan den anden erhverver påberåbe sig ejendomsretten til samme fordring. Den lovgivning, der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer, vil løse konflikten om fortrinsret mellem de to erhververe af samme fordring
- hvis overdrageren bliver insolvent, vil overdragerens kreditorer ønske at vide, om den overtagne fordring stadig indgår i solvensboet, dvs. hvorvidt overdragelsen havde virkning og overdrager derfor har opnået ejendomsretten til fordringen. Den lovgivning, der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer, vil løse konflikten om fortrinsret mellem erhverver og overdragets kreditorer.

I rent indenlandske overdragelser af fordringer er det klart, at nationale materielle regler bestemmer virkningerne for tredjepart (eller de formueretlige virkninger) af overdragelsen af fordringer, dvs. hvilke krav erhverver skal opfylde for at sikre det juridiske ejerskab til de overtagne fordringer, hvis der skulle opstå en konflikt om fortrinsret. Men i et grænseoverskridende scenarie kan flere nationale love potentielt anvendes, og erhververe har brug for klarhed om, hvilken lovgivning de skal opfylde for at opnå ejendomsretten til de overtagne fordringer.

Juridisk risiko

Den lovgivning, der finder anvendelse, dvs. den nationale lovgivning, der gælder i en given situation med et grænseoverskridende element, bestemmes af lovvalgsreglerne. I mangel af ensartede EU-lovvalgsregler bestemmes den lovgivning, der finder anvendelse, ved hjælp af nationale lovvalgsregler.

Lovvalgsreglerne med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer er for øjeblikket fastlagt på medlemsstatsplan. De enkelte medlemsstaters lovvalgsregler er inkonsistente, idet de anvender forskellige tilknytningskriterier til bestemmelse af den lovgivning, der finder anvendelse: for eksempel er lovvalgsreglerne i Spanien og Polen baseret på den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, mens de i Belgien og Frankrig er baseret på den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted, og i Nederlandene på den lov, der gælder for overdragelsesaftaler. Nationale lovvalgsregler er også uklare, navnlig hvis de ikke er fastlagt ved lov.

Inkonsistente lovvalgsregler i medlemsstaterne betyder, at de enkelte medlemsstater kan fastsætte forskellige landes lovgivning som den, der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer. Denne mangel på retssikkerhed med hensyn til, hvilken national lovgivning der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer, skaber en juridisk risiko i forbindelse med

grænseoverskridende overdragelser, som ikke findes ved nationale overdragelser. Erhververen kan reagere på tre måder over for denne juridiske risiko:

(i) hvis erhververen ikke er bekendt med den juridiske risiko eller vælger at ignorere den, kan det føre til uventede økonomiske tab, hvis der opstår en konflikt om fortrinsret og erhververen mister ejendomsretten til de overdragne fordringer. Den juridiske risiko som følge af retsusikkerhed omkring retten til ejerskab af fordringer som følge af en grænseoverskridende overdragelse blev aktuel i 2008 i forbindelse med finanskrisen, f.eks. da Lehman Brothers International (Europa) kollapsede, og hvor undersøgelsen af det juridiske ejerskab til aktiver stadig pågår i dag¹³. Usikkerhed omkring ejerskabet til fordringer kan derfor have afsmittende effekter og skærpe og forlænge virkningen af en finanskris;

(ii) hvis erhververen beslutter at afbøde den juridiske risiko ved at søge specifik juridisk rådgivning om, hvilken national lovgivning der potentielt kan finde anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af en grænseoverskridende overdragelse af fordringer, og overholder alle kravene i sådan lovgivning for at sikre juridisk ejerskab til de overdragne fordringer, vil denne pådrage sig højere transaktionsomkostninger på mellem 25 % og 60 %¹⁴, som ikke er påkrævet ved indenlandske overdragelser;

(iii) hvis erhververen afskrækkes af den juridiske risiko og vælger at undgå den, kan denne gå glip af forretningsmuligheder, hvorved markedsintegrationen kan mindskes. Som følge af den nuværende mangel på fælles lovvalgsregler med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer finder overdragelse af fordringer hovedsageligt sted på nationalt plan og ikke på en grænseoverskridende basis: for eksempel er den dominerende type factoring indenlandsk og repræsenterede i 2016 omkring 78 % af den samlede omsætning¹⁵.

Hvis erhververen beslutter at gennemføre overdragelsen, betyder inkonsistensen mellem medlemsstaternes lovvalgsregler, at udfaldet af en konflikt om, hvem der har fortrinsretten til en fordring efter en grænseoverskridende overdragelse, vil variere afhængigt af den nationale lovgivning, der lægges til grund af den domstol eller myndighed i medlemsstaten, der afgør konflikten. Afhængigt af den anvendte nationale lovgivning kan den grænseoverskridende overdragelse give eller ikke give den forventede ejendomsret til fordringerne.

Merværdien ved ensartede regler

Der findes i øjeblikket ensartede lovvalgsregler i Unionen med hensyn til *kontraktlige forpligtelser* i forbindelse med transaktioner i fordringer og værdipapirer. Navnlig fastlægges det i Rom I-forordningen,¹⁶ hvilken lovgivning der finder anvendelse med hensyn til kontraktforhold mellem parterne i en overdragelse af fordringer (mellem overdrager og erhverver og mellem erhverver og debitor) samt mellem kreditor/overdrager og debitor. Rom I-forordningen fastlægger også, hvilken lovgivning der finder anvendelse med hensyn til kontraktforhold mellem sælger og køber i forbindelse med transaktioner i værdipapirer.

¹³ Joint Administrators of Lehman Brothers International Europe (LBIE), *Fifteenth Progress Report* af 12.2016. Se <http://www.pwc.co.uk/services/business-recovery/administrations/lehman/lehman-brothers-international-europe-in-administration-joint-administrators-15th-progress-report-12-april-2016.html>.

¹⁴ Se svarene på spørgsmål 23 i den offentlige høring fra EU Federation for the Factoring and Commercial Finance Industry (EUF); Sammenslutningen af franske banker (Frankrig); Asset Based Finance Association Limited (ABFA) (Det Forenede Kongerige).

¹⁵ EU Federation for the Factoring and Commercial Finance Industry — EUF-årbog 2016-2017, s. 13.

¹⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).

Der gælder også ensartede lovvalgsregler i Unionen med hensyn til de *formueretlige virkninger* af transaktioner i dematerialiserede værdipapirer og instrumenter, hvis eksistens eller overdragelse forudsætter optagelse i et register, på en konto eller i en værdipapircentral, jf. direktiverne om finansiell sikkerhedsstillelse, om endelig afregning og om likvidation. Men der findes ingen ensartede lovvalgsregler i Unionen om, hvilken lovgivning der finder anvendelse med hensyn til de formueretlige virkninger af overdragelsen af fordringer. Dette forslag til forordning sigter mod at udfylde dette tomrum.

De fælles lovvalgsregler, der fastsættes med forslaget til forordning, bestemmer, at det som en generel regel er lovgivningen i landet, hvor overdrageren har sit sædvanlige opholdssted, der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer. Forslaget til forordning indeholder imidlertid også en række undtagelser, der henhører visse overdragelser, hvor hovedreglen ikke vil være egnet, til lovgivningen om overdragelse af fordringer, ligesom forslaget indeholder en mulighed for lovvalg for securitiseringer, der sigter mod at udvide securitiseringsmarkedet.

Vedtagelsen af fælles lovvalgsregler på EU-plan med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer vil tilføre en betydelig merværdi til de finansielle markeder.

For det første vil den retssikkerhed, der følger med ensartede regler, give erhververne mulighed for kun at opfylde bestemmelserne i en national lovgivning for at sikre erhvervelsen af ejendomsretten til de fordringer, som overdrages. Denne retssikkerhed vil eliminere den juridiske risiko i form af uventede tab og eventuelle afsmittende virkninger samt øgede transaktionsomkostninger, mistede forretningsmuligheder og reduceret markedsintegration, som i øjeblikket er knyttet til grænseoverskridende overdragelser. Med de ensartede lovvalgsregler, der navnlig er fastlagt med hensyn til securitisering, anerkendes store operatørers praksis med at anvende den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, i forbindelse med virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer, men samtidig sigter reglerne mod at gøre det muligt for mindre operatører at komme ind på securitiseringsmarkedet eller styrke deres position på dette ved at henhøre virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer til den lov, der gælder for overdragers sædvanlige opholdssted. Flexibiliteten i lovvalgsreglerne med hensyn til securitisering vil lette udvidelsen af securitiseringsmarkedet med nye markedsdeltagere og skabelsen af nye forretningsmuligheder.

For det andet vil ensartede lovvalgsregler blandt medlemsstaterne sikre, at samme nationale lov finder anvendelse ved løsning af konflikter om fortrinsret, der opstår mellem erhverver og en konkurrerende fordringshaver, uanset hvilken medlemsstats domstol eller myndighed der behandler sagen.

Indførelsen af retssikkerhed vil på denne måde fremme grænseoverskridende investeringer, der er det endelige mål med dette forslag til forordning, jf. handlingsplanen for etablering af en kapitalmarkedsunion.

Hvad er en fordring?

En fordring er en kreditors ret over for en debitor til en bestemt sum penge (for eksempel tilgodehavender) eller opfyldelsen af en forpligtelse (for eksempel pligt til levering af de underliggende aktiver i forbindelse med derivatkontrakter).

Fordringer kan klassificeres i tre kategorier:

i) Den første kategori omfatter "traditionelle" fordringer eller tilgodehavender såsom penge, der skal modtages for uafviklede transaktioner (f.eks. fra en kunde for ubetalte fakturaer).

ii) Finansielle instrumenter som defineret i MiFID II¹⁷, herunder værdipapirer og derivater, der handles på de finansielle markeder. Værdipapirer er aktiver, mens derivater er kontrakter, som indeholder både rettigheder (eller fordringer) og forpligtelser for de kontraherende parter. Fordringer i den anden kategori er krav, der hidrører fra finansielle instrumenter (undertiden benævnt "finansielle fordringer"), for eksempel fordringer der hidrører fra derivatkontrakter (for eksempel hvad der skyldes efter beregning af slutaftregningsbeløbet i en derivatkontrakt).

iii) Den tredje kategori af fordringer er kontanter krediteret en konto i et kreditinstitut (for eksempel en bank), hvor kontohaveren (for eksempel en forbruger) er kreditor og debitor er kreditinstituttet.

Dette forslag vedrører virkningerne for tredjepart (eller de formueretlige virkninger) af overdragelsen af ovennævnte fordringer. Det omfatter ikke overførslen af *kontrakterne* (for eksempel derivatkontrakter), som indeholder både rettigheder (eller fordringer) og forpligtelser, eller fornyelse af kontrakter, som indeholder sådanne rettigheder og forpligtelser. Eftersom dette forslag ikke omfatter overførsel eller fornyelse af kontrakter, vil handelen med finansielle instrumenter samt clearing og afvikling af disse instrumenter fortsat være omfattet af den lovgivning, der finder anvendelse med hensyn til kontraktlige forpligtelser som fastsat i Rom I-forordningen. Denne lov vælges normalt af kontraktparterne eller fastsættes i ikke-skønsmæssige regler gældende for finansielle markeder.

Fordringer, der hidrører fra finansielle instrumenter som defineret i MiFID II, for eksempel fordringer i tilknytning til derivatkontrakter, er vigtige for velfungerende finansielle markeder. På samme måde som værdipapirer giver handel med finansielle instrumenter såsom derivater anledning til grænseoverskridende transaktioner i stort omfang. Finansielle instrumenter såsom derivater er ofte registreret i dematerialiseret form.

Måden, hvorpå eksistensen eller overførslen af finansielle instrumenter såsom derivater registreres, det være sig elektronisk eller i anden form, er underlagt medlemsstaternes lovgivning. I nogle medlemsstater registreres visse typer af derivater i dematerialiseret form og betragtes som værdipapirer, mens dette ikke er tilfældet i andre medlemsstater. Afhængigt af, om et finansielt instrument som for eksempel en derivatkontrakt i henhold til national lov registreres i dematerialiseret form og betragtes som et værdipapir, vil myndigheden eller domstolen, der behandler en tvist om ejendomsretten til det finansielle instrument eller den fordring, der hidrører fra dette finansielle instrument, anvende lovvalgsreglen med hensyn til de formueretlige virkninger af overførslen af dematerialiserede værdipapirer eller lovvalgsreglen med hensyn til de formueretlige virkninger af overdragelsen af fordringer.

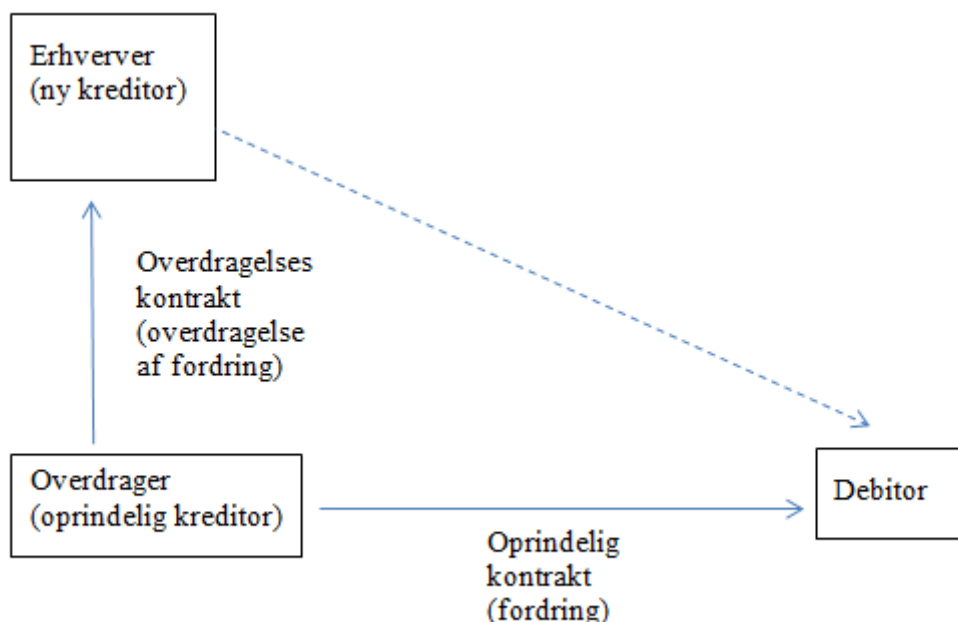
Dette forslag vedrører lovvalgsregler med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af "traditionelle fordringer", "finansielle fordringer" (det vil sige fordringer, der hidrører fra finansielle instrumenter, som for eksempel derivater, der ikke er registreret i dematerialiseret form og ikke betragtes som værdipapirer i henhold til national lov) og "kontanter krediteret et kreditinstitut", der alle betegnes som "fordringer".

¹⁷ Finansielle instrumenter er opført i afsnit C i bilag I i MiFID II (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).

Tredjepartsvirkninger af transaktioner i finansielle instrumenter, som for eksempel derivater, i dematerialiseret form, der betragtes som værdipapirer i henhold til national ret, er underlagt lovvalgsreglerne med hensyn til de formueretlige virkninger af transaktioner i dematerialiserede værdipapirer og instrumenter, hvis eksistens eller overførsel forudsætter optagelse i et register, på en konto eller i en værdipapircentral, jf. navnlig direktiverne om finansiell sikkerhedsstillelse, om endelig afregning og om likvidation. Anvendelsesområdet for lovvalgsreglerne i dette forslag og anvendelsesområdet for lovvalgsreglerne i disse tre direktiver overlapper ikke hinanden, da forslaget vedrører fordringer og direktiverne finder anvendelse på værdipapirer i dematerialiseret form og instrumenter, hvis eksistens eller overførsel forudsætter optagelse i et register, på en konto eller i en værdipapircentral¹⁸. De tre direktiver er præciseret i meddelelsen om, hvilken lovgivning der finder anvendelse med hensyn til de formueretlige virkninger af transaktioner i værdipapirer, som er vedtaget i dag.

Hvad er overdragelse af en fordring?

Ved overdragelse af en fordring overfører en kreditor ("overdrageren") sine rettigheder til en fordring på en debitor til en anden person ("erhververen").

Klarhed over, hvem der ejer en fordring efter dens grænseoverskridende overdragelse, er relevant for deltagerne på de finansielle markeder og realøkonomien. Dette skyldes, at overdragelse af fordringer ofte benyttes af virksomheder som en mekanisme til at skaffe likviditet eller adgang til kredit.

I forbindelse med eksempelvis factoring sælger en virksomhed (overdrager) sine fordringer til en rabatpris til et faktoringsselskab (erhverver), ofte en bank, til gengæld for øjeblikkelig

¹⁸ Se artikel 9, stk. 1 og 2, i direktivet om finansiell sikkerhedsstillelse, artikel 9, stk. 2, i direktivet om endelig afregning samt artikel 24 i direktivet om likvidation. Mens direktiverne om finansiell sikkerhedsstillelse og om endelig afregning vedrører værdipapirer i dematerialiseret form, vedrører direktivet om likvidation instrumenter, hvis eksistens eller overførsel forudsætter optagelse i et register, på en konto eller i en værdipapircentral.

rådighed over kontanter. Den største gruppe af brugere, der benytter factoring, er SMV'er (87 %) ¹⁹.

Overdragelse af fordringer benyttes også af forbrugere, virksomheder og banker til at opnå adgang til kredit, for eksempel i forbindelse med sikkerhedsstillelse. I sikkerhedsstillelse kan fordringer som f.eks. kontanter krediteret en bankkonto eller gældsfordringer (dvs. banklån) benyttes som finansiell sikkerhedsstillelse for en låneaftale (f.eks. kan en forbruger bruge kontanter, der er krediteret en bankkonto, som sikkerhedsstillelse for at opnå kredit, og en bank kan bruge et lån som sikkerhedsstillelse for at opnå kredit).

Endelig benyttes overdragelse af fordringer også af virksomheder og banker til at låne penge fra kapitalmarkederne gennem overdragelse af flere fordringer af samme type til en SPV og den efterfølgende securitisering af sådanne fordringer til værdipapirer (for eksempel obligationer).

De interessenter, der berøres direkte af de juridiske risici ved grænseoverskridende transaktioner i fordringer, er låntagere (privatkunder og virksomheder, herunder SMV'er, finansieringsinstitutter (for eksempel banker, der beskæftiger sig med udlån, factoring, sikkerhedsstillelse og securitisering), finansielle formidlere, som handler med fordringer og endelige investorer (fonde, private investorer).

Udvikling af lovvalgsregler med hensyn til overdragelse af fordringer

Med den stigende sammenkobling af nationale markeder indebærer overdragelse af fordringer ofte et grænseoverskridende element (hvor for eksempel overdrager og erhverver eller erhverver og debitor er placeret i forskellige lande). Overdragelsen kan derfor være underlagt lovgivningen i flere lande. Lovvalgsregler fastsat på unions- eller medlemsstatsplan skal afgøre, hvilken national lovgivning der finder anvendelse med hensyn til de forskellige elementer i grænseoverskridende overdragelse af fordringer.

Lovvalgsregler med hensyn til grænseoverskridende overdragelse af fordringer vedrører to elementer: 1) det kontraktlige element, der henviser til parternes gensidige forpligtelser, og 2) det formueretlige element, der henviser til overførslen af ejendomsretten til fordringen, og som derfor kan berøre tredjepart.

Ved Rom I-forordningen om lovvalgsregler med hensyn til kontraktlige forpligtelser harmoniseredes lovvalgsreglerne på unionsplan med hensyn til de **kontraktlige elementer** i forbindelse med overdragelsen af fordringer. Forordningen indeholder således ensartede lovvalgsregler med hensyn til i) forholdet mellem parterne i overdragelsesaftalen – overdrager og erhverver²⁰ – og ii) forholdet mellem erhverver og debitor²¹. Lovvalgsreglerne i Rom I-forordningen gælder også for holdet mellem den oprindelige kreditor (overdrager) og debitor²².

Derimod findes der ingen lovvalgsregler på unionsplan med hensyn til de **formueretlige elementer** i overdragelsen af fordringer. De formueretlige elementer eller virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer henviser generelt til, hvem der har ejendomsretten til

¹⁹ Factoring og kommerciel finansiering: Hvidbog fra EU's Federation for the Factoring and Commercial Finance Industry (EUF), s. 20.

²⁰ Rom I-forordningens artikel 14, stk. 1.

²¹ Rom I-forordningens artikel 14, stk. 2.

²² Rom I-forordningens artikel 2 og 3.

en fordring, og navnlig til: i) hvilke krav erhververen skal opfylde for at sikre sig erhvervelsen af den juridiske ejendomsret til fordringer efter overdragelsen (for eksempel registrering af fordringen i et offentligt register, skriftlig underretning om overdragelsen til debitor), og ii) hvordan konflikter vedrørende fortrinsretten til en fordring skal løses — det vil sige konflikter mellem flere konkurrerende fordringshavere om, hvem ejendomsretten til fordringen tilfalder efter en grænseoverskridende overdragelse (for eksempel mellem to erhververe, hvis samme fordring er blevet overdraget to gange, eller mellem en erhverver og en af overdragernes kreditorer).

Spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer, blev første gang behandlet, da Rom-konventionen af 1980 blev omdannet til Rom I-forordningen²³, og derefter under de lovgivningsmæssige forhandlinger, der førte til vedtagelsen af Rom I-forordningen. Kommissionens forslag til Rom I-forordningen valgte den lov, der gælder for overdragernes sædvanlige opholdssted, som den lov, der skulle finde anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer²⁴. På grund af spørgsmålets iboende kompleksitet og mangel på tid til at behandle det så detaljeret som nødvendigt²⁵ kom forordningen i den sidste ende ikke til at omfatte nogen lovvalgsregel med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer.

Artikel 27, stk. 2, i Rom I-forordningen anerkendte dog betydningen af dette uløste spørgsmål ved at pålægge Kommissionen at fremlægge en rapport om spørgsmålet vedrørende virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer, om nødvendigt ledsaget af et forslag til ændring af forordningen²⁶. Til dette formål bestilte Kommissionen en ekstern undersøgelse²⁷ og vedtog i 2016 en rapport om mulige tilgange til spørgsmålet²⁸. I sin rapport bemærker Kommissionen, at såvel manglen på ensartede lovvalgsregler, der fastlægger, hvilken lov der gælder med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af en fordring, som spørgsmålet om fortrinsret mellem konkurrerende fordringshavere underminerer retssikkerheden, skaber praktiske problemer og medfører øgede sagsomkostninger²⁹.

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

Dette forslag er i overensstemmelse med betingelserne i Rom I-forordningens artikel 27, stk. 2, der pålægger Kommissionen at forelægge en rapport og om nødvendigt et forslag vedrørende virkningerne af en overdragelse af en fordring for tredjepart og erhververs fortrinsret over for en anden person. Forslaget harmoniserer lovvalgsreglerne om disse

²³ Spørgsmål 18 i Grønbogen om omdannelse af Rom-konventionen af 1980 om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser, til en fællesskabsretsakt med opdatering af dens bestemmelser, [COM\(2002\) 654 final](#), s. 39–41.

²⁴ Artikel 13, stk. 3, i forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (COM(2005) 650 final).

²⁵ Jf. artikel 13, stk. 3, i forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser ([COM\(2005\) 650 final](#)) og artikel 14 i [Rome I-forordningen](#).

²⁶ Rom I-forordningens artikel 27, stk. 2.

²⁷ British Institute of International and Comparative Law (BIICL), Study on the question of effectiveness of an assignment or subrogation of a claim against third parties and the priority of the assigned or subrogated claim over a right of another person, 2011 ('[BIICL Study](#)').

²⁸ Rapport fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg om effektiviteten af en overdragelse eller subrogation af en fordring over for tredjepart og den fortrinsret, som den af overdragelsen eller subrogationen omfattede fordring har i forhold til en anden persons rettilgode ([COM\(2016\) 626 final](#)) ('[Rapport fra Kommissionen](#)').

²⁹ Rapport fra Kommissionen, s. 12.

spørgsmål samt anvendelsesområdet for den gældende lov, det vil sige de spørgsmål, der bør være omfattet af den nationale ret, der i henhold til forslaget finder anvendelse.

Forslaget er i overensstemmelse med de eksisterende EU-instrumenter vedrørende lovvalg i civil- og handelsretlige sager, navnlig med Rom I-forordningen for så vidt angår fordringer, der er omfattet af anvendelsesområdet for de to instrumenter.

Forslaget er ligeledes i overensstemmelse med insolvensforordningen³⁰ hvad angår tilknytningskriteriet, som fastsætter den lov, der finder anvendelse med hensyn til insolvensbehandling. Den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted, der i forslaget er valgt som den lov, der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer, er sammenfaldende med den lov, der finder anvendelse med hensyn til overdragets insolvens, da hovedinsolvensbehandlingen i henhold til insolvensforordningen skal indledes i den medlemsstat, hvor centrum for skyldnerens hovedinteresser befinder sig. De fleste spørgsmål vedrørende virkningerne af overdragets overdragelse af fordringer opstår i tilfælde af overdragets insolvens. Overdragets bo under insolvensbehandling vil variere, alt efter om den juridiske ejendomsret til overtagne fordringer er blevet overført til erhverver og overdragets overdragelse af fordringer dermed kan anses for at have virkning for tredjepart (for eksempel overdragets kreditorer). Ved at lade spørgsmål om fortrinsret til og virkningerne af overdragelsen af fordringer over for tredjepart, som for eksempel overdragets kreditorer, være omfattet af samme lovgivning som den, der regulerer overdragets insolvens, sigtes der mod at fremme løsningen af overdragets insolvens.

- **Sammenhæng med Unionens politik på andre områder**

Formålet med initiativet er i tråd med EU's politikker vedrørende regulering af de finansielle markeder.

For at lette grænseoverskridende vurderinger lægger handlingsplanen for etablering af en kapitalmarkedsunion op til en målrettet indsats vedrørende regler om ejendomsretten til værdipapirer og virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer. Handlingsplanen slår endvidere fast, at Kommissionen bør foreslå et lovgivningsinitiativ, som med juridisk sikkerhed fastslår, hvilken national lovgivning der bør finde anvendelse med hensyn til ejendomsretten til værdipapirer og virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer.

Ved at reducere retsusikkerheden, der kan afskrække grænseoverskridende overdragelser af fordringer eller medføre øgede omkostninger for disse transaktioner, vil dette forslag bidrage til målsætningen om at fremme grænseoverskridende investeringer. Forslaget er helt i tråd med målsætningen om investorbeskyttelse, der er fastlagt i en række EU-forordninger vedrørende de finansielle markeder, idet det reducerer de tab, der kan opstå, når markedsdeltagerne ikke kender den juridiske risiko, der hidrører fra den manglende retssikkerhed. Endelig vil forslaget gennem en harmonisering af lovvalgsreglerne med hensyn til virkningen af en overdragelse af en fordring for tredjepart skabe retssikkerhed for parterne involverede i factoring, sikkerhedsstillelse og securitisering og dermed lette adgangen til billigere finansiering for SMV'er og forbrugere.

I overensstemmelse med handlingsplanen for etablering af en kapitalmarkedsunion suppleres dette forslag om fordringer af et ikke-lovgivningsmæssigt initiativ om, hvilken lovgivning der finder anvendelse med hensyn til de formueretlige virkninger af transaktioner i værdipapirer. I

³⁰ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 af 20. maj 2015 om insolvensbehandling (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 19).

øjeblikket er lovvalgsreglerne med hensyn til de formueretlige virkninger af grænseoverskridende transaktioner i værdipapirer fastsat i direktiverne om finansiel sikkerhedsstillelse, om endelig afregning og om likvidation. Som antydnet overlapper anvendelsesområdet for lovvalgsreglerne i dette forslag og anvendelsesområdet for lovvalgsreglerne i disse tre direktiver ikke hinanden, da forslaget vedrører fordringer og direktiverne finder anvendelse på værdipapirer i dematerialiseret form og instrumenter, hvis eksistens eller overførsel forudsætter optagelse i et register, på en konto eller i en værdipapircentral³¹.

Selv om ensartede lovvalgsregler er blevet vedtaget for værdipapirer i de tre ovennævnte direktiver, har disse regler ikke samme ordlyd og fortolkes og anvendes forskelligt i medlemsstaterne.

Konsekvensanalysen, der er udført både med hensyn til fordringer og værdipapirer, viste, at den fuldstændige mangel på fælles lovvalgsregler med hensyn til de formueretlige virkninger af overdragelse af fordringer er en af de faktorer, der medvirker til, at overdragelse af fordringer fortrinsvis sker på national og ikke på grænseoverskridende basis. Derimod synes den resterende retsikkerhed i forbindelse med transaktioner i værdipapirer, som skyldes forskellige fortolkninger af de eksisterende direktiver, ikke at udgøre en hindring for udviklingen af omfattende grænseoverskridende markeder. Dette, sammen med meget beskedne håndgribelige dokumentation for materielle risici hvad angår værdipapirer, understøttede valget af et ikke-lovgivningsmæssigt initiativ som den foretrukne løsning for værdipapirer.

Kort sagt er den største forskel mellem fordrings- og værdipapirområdet, at der med hensyn til de formueretlige virkninger af overdragelse af fordringer er en fuldstændig mangel på lovvalgsregler på EU-plan, hvilket betyder, at der er behov for en lovgivningsmæssig foranstaltning til afhjælpning af de juridiske risici ved grænseoverskridende overdragelser af fordringer, mens det med hensyn til de formueretlige virkninger af transaktioner i værdipapirer gælder, at de tre direktiver allerede indeholder lovvalgsregler, som, selv om disse ikke er ensartet formuleret, kun kræver vedtagelse af soft law-foranstaltninger.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORCIONALITETSPRINCIPPET

• Retsgrundlag

Retsgrundlaget for forslaget er artikel 81, stk. 2, litra c) i TEUF, der som led i det retlige samarbejde om civilretlige spørgsmål med grænseoverskridende virkninger specifikt giver Parlamentet og Rådet beføjelse at vedtage foranstaltninger med henblik på sikre "forenelighed mellem medlemsstaternes regler om lovvalg (...)."

Som konsekvens af anvendelsen af protokol nr. 22 til TEUF er juridiske foranstaltninger inden for området frihed, sikkerhed og retfærdighed, herunder lovvalgsregler, ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark. Som konsekvens af anvendelsen af protokol nr. 21 til TEUF er sådanne foranstaltninger heller ikke bindende for Det Forenede Kongerige og

³¹ Se artikel 9, stk. 1 og 2, i direktivet om finansiel sikkerhedsstillelse, artikel 9, stk. 2, i direktivet om endelig afregning samt artikel 24 i direktivet om likvidation. Mens direktivet om finansiel sikkerhedsstillelse og direktivet om endelig afregning vedrører værdipapirer i dematerialiseret form, vedrører direktivet om likvidation instrumenter, hvis eksistens eller overførsel forudsætter optagelse i et register, på en konto eller i en værdipapircentral.

Irland. Dog kan disse medlemsstater efter fremlæggelsen af forslag inden for dette område meddele deres ønske om at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af foranstaltningen og, når foranstaltningen er blevet vedtaget, meddele deres ønske om at acceptere foranstaltningen.

- **Nærhedsprincippet**

Den nuværende retsikkerhed og den hermed forbundne juridiske risiko skyldes medlemsstaternes divergerende materielle regler for virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer. Medlemsstaterne kan ikke enkeltvis fjerne den juridiske risiko og hindringerne for grænseoverskridende overdragelse af fordringer på tilfredsstillende vis, da nationale regler og procedurer skal være ens eller i det mindste kompatible for at virke i en grænseoverskridende situation. En indsats på EU-plan er nødvendig for at sikre, at samme lov finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer overalt i Unionen, uanset hvilken medlemsstats domstole eller myndigheder der træffer afgørelse i en tvist om ejendomsretten til en overdraget fordring.

- **Proportionalitetsprincippet**

I øjeblikket har hver medlemsstat i) sine egne materielle regler for virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer og ii) sine egne lovvalgsregler, der bestemmer, hvilken national materiel lov der regulerer sådanne virkninger for tredjepart. Både de materielle regler og lovvalgsreglerne er forskellige i medlemsstaterne og i nogle tilfælde er lovvalgsreglerne uklare eller ikke fastsat ved lov. Disse forskelle skaber retsikkerhed, hvilket medfører en juridisk risiko, da de materielle bestemmelser i de forskellige lande potentielt kan finde anvendelse på samme grænseoverskridende overdragelse.

Med henblik på at skabe retssikkerhed kunne EU foreslå at i) harmonisere de materielle regler for virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer i alle medlemsstater eller ii) harmonisere lovvalgsreglerne, der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer. Den foreslåede løsning er at øge retssikkerheden gennem harmonisering af lovvalgsreglerne. Dette er en mere rimelig løsning i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, da det ikke indvirker på nationale materielle bestemmelser og kun gælder for overdragelse af fordringer med et grænseoverskridende element.

En sådan foranstaltning vedrørende virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer er egnet til at nå målet om at skabe retssikkerhed og fjerne den juridiske risiko ved grænseoverskridende overdragelse af fordringer og dermed lette grænseoverskridende investeringer og skabe adgang til billigere lån og markedsintegration uden at gå videre end til det, som er nødvendigt for at nå målet.

- **Valg af retsakt**

Den ønskede ensartethed for lovvalgsregler kan kun opnås gennem en forordning, da kun en forordning sikrer en fuldstændig konsekvent fortolkning og anvendelse af reglerne. På linje med tidligere EU-retsakter om lovvalgsregler er det foretrukne instrument derfor en forordning.

3. RESULTATER AF HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSE

- **Resultater af høringer af interesserede parter og ekspertbistand**

Kommissionen har arbejdet aktivt sammen med interessenter og har gennemført omfattende høringer i løbet af konsekvensanalyseprocessen. Høringsstrategien indeholdt en række initiativer, som skulle iværksættes af Kommissionen, navnlig en offentlig onlinehøring, to møder med medlemsstaternes eksperter, ét med eksperter i lovvalgsbestemmelser og et andet med eksperter i finansielle markeder samt en højstående ekspertgruppe sammensat af universitetsfolk, repræsentanter for retsvæsenet og erhvervslivet med kompetence i både lovvalgsregler og finansielle markeder. Høringsstrategien omfattede også en undersøgelse bestilt af Kommissionen og gennemført af British Institute of International and Comparative Law (BIICL) vedrørende virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer og konflikter vedrørende fortrinsret mellem konkurrerende fordringshavere. Den indledende konsekvensanalyse, som blev offentliggjort den 28. februar 2017, modtog ikke feedback fra interessenter.

Den af Kommissionen bestilte undersøgelse viste, at de love, der hyppigst anvendes i dag til løsning af konflikter vedrørende virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer, er den lov, der gælder for overdragers sædvanlige opholdssted (for eksempel i Belgien, Frankrig og Luxembourg i forbindelse med securitisering), den lov, der gælder for overdragelse af fordringer (for eksempel Spanien og Polen), og den lov, der gælder for overdragelsesaftaler (for eksempel i Nederlandene).

Den offentlige onlinehøring startede den 7. april 2017 og sluttede den 30. juni 2017, hvilket opfylder standarden på mindst 12 uger for Kommissionens offentlige høringer. Formålet med den offentlige høring var at modtage input fra alle berørte interessenter, navnlig dem, der er involveret i factoring, securitisering, sikkerhedsstillelse og handel med finansielle instrumenter samt repræsentanter for retsvæsenet og eksperter i lovvalgsregler med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer.

Kommissionen modtog 39 svar på den offentlige høring. Blandt respondenterne var 5 regeringer, 15 brancheforeninger, 4 virksomheder, 2 advokatfirmaer, 2 tænketanke og 5 privatpersoner. Fra finanssektoren var bankinteresser, fondsforvaltere, regulerede markeder, centrale modparter, værdipapircentraler, udstedere af værdipapirer og investorer repræsenteret. Der blev ikke modtaget svar fra forbrugerorganisationerne.

For så vidt angår den geografiske dækning kom svarende fra forskellige medlemsstater: 13 svar kom fra interessenter i Det Forenede Kongerige, 9 svar fra Frankrig og Belgien, 3 svar fra Tyskland og Nederlandene, 2 svar fra Spanien, 1 svar fra Finland, 1 svar fra Tjekkiet og 1 svar fra Sverige.

Generelt blev interessenterne spurgt om, hvorvidt de i de foregående fem år havde oplevet vanskeligheder i forbindelse med at sikre virkningerne af grænseoverskridende overdragelser af fordringer over for andre tredjeparter end debitor. Mere end to tredjedele af interessenterne svarende, at de var stødt på vanskeligheder. Af de interessenter, der besvarede spørgsmålet om, hvorvidt Unionens indsats vil bidrage positivt til at løse vanskelighederne, svarede 59 % positivt og 22 % negativt.

Interessenterne blev bedt om at angive deres præferencer i tre separate spørgsmål med hensyn til den lov, som burde vælges i et EU-lovgivningsinitiativ. Af de interessenter, som besvarede

alle tre spørgsmål, foretrak 57 % den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted, 43 % foretrak den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, og 30 % foretrak den lov, der gælder for overdragelsesaftaler. Nogle respondenter baserede deres svar på de lovvalgsregler, der er gældende i deres egen medlemsstat, mens andre baserede deres svar på den loven, som de anvender i deres nuværende praksis.

Som argument for valget af den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted, fremførte interessenterne, at denne lov nemt kan bestemmes, vil give større retssikkerhed og mere end nogen anden løsning respektere den økonomiske logik i vigtig handelspraksis. Interessenterne, som foretrak den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, svarede, at denne lov ville respektere princippet om parternes autonomi og potentielt medføre lavere transaktionsomkostninger.

- **Konsekvensanalyse**

Der analyseres følgende løsninger i konsekvensanalysen:

- ✓ Løsning 1: Den lov, der gælder for overdragelsesaftaler

I medfør af dette tilknytningskriterium vil den lov, der gælder for overdragelsesaftalen mellem overdrager og erhverver, også finde anvendelse med hensyn til virkningerne af overdragelsen af fordringer. Overdrager og erhverver kan vælge, hvilken lovgivning der skal gælde for deres overdragelsesaftale.

- ✓ Løsning 2: Den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted

I medfør af dette tilknytningskriterium vil virkningerne af overdragelsen af fordringer for tredjepart være reguleret af loven i det land, hvor overdrager har sit sædvanlige opholdssted.

- ✓ Løsning 3: Den lov, der gælder for overdragelse af fordringer

Under denne forbindelsesfaktor vil virkningen af en overdragelse af en fordring for tredjepart være reguleret af den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, dvs. kreditten i den oprindelige kontrakt mellem kreditor og debitor, som efterfølgende er overdraget af kreditor (overdrager) til en ny kreditor (erhverver). Parterne i den oprindelige kontrakt kan vælge, hvilken lov, der skal gælde for den kontrakt der omfatter den fordring, som efterfølgende er blevet overdraget.

- ✓ Løsning 4: En kombineret tilgang, som omfatter den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted, og den lov, der gælder for overdragelse af fordringer

Under denne kombinerede tilgang anvendes den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted, som en generel regel og den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, på visse undtagelser, nemlig i) overdragelse af kontanter krediteret en konto i et pengeinstitut (for eksempel en bank, hvor forbrugeren er kreditor og pengeinstituttet er debitor) og ii) overdragelse af fordringer, som hidrører fra finansielle instrumenter. Denne kombinerede tilgang giver også overdrager og erhverver mulighed for at vælge den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, som den, der finder anvendelse med hensyn til virkningerne af overdragelser i en securitiseringssammenhæng. Muligheden for parterne i en securitisering for at vælge den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted, som den, der finder anvendelse, eller den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, sigter mod at tilfredsstille behovene hos såvel større som mindre securitiseringsoperatører.

- ✓ Løsning 5: En kombineret tilgang bestående af den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, og den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted

I denne kombinerede tilgang anvendes den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, som generel regel og, som undtagelse, den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted, på overdragelsen af flere og fremtidige fordringer. Under denne tilgang vil virkningerne for tredjepart af en ikke-finansiell virksomheds (for eksempel en SMV's) overdragelse af tilgodehavender fra salg i forbindelse med factoring fortsat være underlagt den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted. Virkningerne for tredjepart af en finansiell virksomheds overdragelse af flere fordringer (for eksempel en bank) i forbindelse med securitisering vil også være underlagt den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted.

Dette forslag er baseret på løsning 4, hvor den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted, vælges som en generel regel, men med visse overdragelser, som undtagelse, underlagt den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, og med mulighed for lovvalg for securitisering. Da forslaget ikke omhandler kontraktparternes indbyrdes forhold men tredjeparts rettigheder, vil anvendelse af den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted, som generel regel være det mest passende valg, fordi:

- det er den eneste lov, der kan forudsiges og nemt kan findes af en tredjepart, der er berørt af overdragelsen, for eksempel overdragets kreditorer. I modsætning hertil kan den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, og loven, der regulerer overdragelsesaftalen, ikke forudsiges af tredjeparter, da sådanne love i de fleste tilfælde vælges af kontraktens parter
- i tilfælde af overdragelse af mange fordringer på én gang er det den eneste lov, der imødekommer behovene hos factoringvirksomheder og mindre securitiseringsoperatører, der ikke altid er udstyret til at kontrollere kravene til ejendomsret i henhold til de forskellige landes lovgivning, der regulerer de mange fordringer, der er overdraget på én gang
- det er den eneste lov, der gør det muligt at bestemme den lov, der finder anvendelse, når fremtidige fordringer overdrages, en almindelig praksis inden for factoring
- det er den eneste lov, der er i overensstemmelse med gældende EU-ret om insolvens, dvs. insolvensforordningen. Anvendelsen af samme lov med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer og af insolvens gør løsning af overdragets insolvens nemmere³²
- det er den eneste lov, der er i overensstemmelse med den internationale løsning nedfældet i De Forenede Nationers 2001-konvention om overdragelse af fordringer inden for international handel. Dette kan skabe synergier og spare omkostninger til juridisk due diligence og søgsmål for markedsdeltagere, der opererer globalt.

Hertil kommer, at selv om parterne for øjeblikket vælger at anvende den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, med hensyn til virkningen for tredjepart af deres grænseoverskridende overdragelse, så inddrager de oftest også den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted, for at sikre, at overdragelse af den juridiske ejendomsret til fordringerne ikke vil blive tilsidesat af ufravigelige regler i det land, hvor overdrageren har

³² For eksempel fastslår sammenslutningen af franske banker, FBF, i sit svar i den offentlige høring, at franske banker som en del af due diligence typisk kontrollerer loven, der gælder for overdragets insolvens.

sit sædvanlige opholdssted, navnlig reglerne om krav til offentliggørelse såsom registreringspligt for overdragelse af fordringer i et offentligt register, som gør ejendomsretten kendt og giver den virkning over for tredjepart³³.

På den anden side giver denne kombinerede løsning grundlag for en undtagelse fra den lov, der gælder for overdragelse af fordringer for specifikke overdragelser, nemlig overdragelser, der vedrører kontanter krediteret en konto i et kreditinstitut, og fordringer, der hidrører fra finansielle instrumenter. Dette imødekommer markedsdeltagernes behov på disse særlige områder. Den kombinerede løsning sikrer yderligere fleksibilitet ved at fastsætte, at overdrager og erhverver ved overdragelsen af fordringer i en securitisering har mulighed for at vælge den lov, der skal finde anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen, og dermed lette både store og mindre operatørers adgang til at deltage i grænseoverskridende securitiseringer.

En fælles konsekvensanalyserapport, der omfatter både den lov, der finder anvendelse med hensyn til ejendomsretten til værdipapirer, og den lov, der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer, blev forelagt Udvalget for Forskriftskontrol den 8. november 2017. Udvalget for Forskriftskontrol udtalte sig negativt om konsekvensanalysen og fremsatte en række fælles henstillinger til forbedringer. Men hensyn til fordringer anmodede Udvalget for Forskriftskontrol om mere detaljerede oplysninger vedrørende de løsninger, som var under overvejelse, for så vidt angår den lov, der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer. Konsekvensanalysen blev revideret og igen forelagt Udvalget for Forskriftskontrol den 18. januar 2018. Den 1. februar 2018 fremsatte Udvalget for Forskriftskontrol en positiv udtalelse med forbehold. Med hensyn til fordringer anbefalede Udvalget for Forskriftskontrol at der blev fremlagt flere oplysninger om de engangsomkostninger, som nogle af markedsdeltagerne ville blive pålagt som følge af indførelsen af ensartede lovvalgsregler. Forbedringsforslagene blev medtaget i konsekvensanalysen i det omfang, det var muligt.

- **Grundlæggende rettigheder**

Målene for dette initiativ understøtter fuldt ud ejendomsretten, som er fastsat i artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder³⁴. Ved at præcisere hvilken lov, der finder anvendelse på de formueretlige virkninger af overdragelsen af fordringer, bidrager dette forslag til opretholdelse af ejendomsretten, da det mindsker risikoen for, at investorers eller sikkerhedsstilleres ejendomsret til fordringer kan støde på hindringer.

Ved at nedbringe antallet af fall-outs og finansielle tab på grund af manglen på ensartede bestemmelser om hvilken lov, der finder anvendelse med hensyn til de formueretlige virkninger af overdragelsen af fordringer, vil dette forslag have en positiv indvirkning på det frie initiativ som fastsat i chartrets artikel 16 i.

Ved at harmonisere lovvalgsreglerne med hensyn til de formueretslige virkninger af overdragelsen af fordringer afskrækker dette forslag shopping, da enhver medlemsstats domstol eller myndighed, der behandler en tvist, vil lægge samme nationale materielle regler

³³ Sammenslutningen af tyske banker fastslår for eksempel i sit svar til i offentlige høring, at det i forbindelse med securitiseringstransaktioner er nødvendigt, at parterne kontrollerer krav til registrering eller meddelelse. Finansmarkedssammenslutningen i Europa (AFME) fastslår i sit svar, at parter skal kontrollere, hvorvidt overdragelsen har virkning i henhold til den lov, som finder anvendelse for overdrager.

³⁴ Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (EUT C 326 af 26.10.2012, s. 391).

til grund for sin afgørelse. Dette vil lette adgangen til effektive retsmidler som fastsat i chartrets artikel 47.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Forslaget får ingen konsekvenser for EU's budget.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Kommissionen vil overvåge effekten af det foreslåede initiativ i form af et spørgeskema sendt til vigtige interessenter. Spørgeskemaet sigter på at indsamle oplysninger om udviklingen i antallet af grænseoverskridende overdragelser, tendenser i omkostningerne til due diligence som følge af vedtagelsen af ensartede lovvalgsregler samt engangsomkostninger forbundet med ændringer i den lovpligtige dokumentation. Virkningen af den foreslåede løsning vil blive evalueret i en rapport fra Kommissionen fem år efter den dato, hvorfra det foreslåede instrument anvendes.

Overvågningen af virkningerne af vedtagelsen af ensartede lovvalgsregler vil omfatte områderne af factoring, sikkerhedsstillelse, securitisering og specifikke overdragelser af kontanter krediteret en konto i et kreditinstitut samt overdragelsen af fordringer, der hidrører fra finansielle instrumenter såsom derivatkontrakter.

Analysen vil tage højde for, at omfanget af overdragelser, transaktionsomkostninger og arten af skjulte risici i forbindelse med grænseoverskridende overdragelser af fordringer påvirkes af en række forskellige økonomiske, juridiske eller lovgivningsmæssige faktorer, der ikke er relateret til retssikkerhed med hensyn til den lov, der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af sådanne overdragelser.

- **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

Artikel 1: Anvendelsesområde

Ved denne artikel afgrænses anvendelsesområdet for den foreslåede forordning under hensyn til den gældende EU-lovgivning, navnlig anvendelsesområdet for Rom I-forordningen.

Artikel 1, stk. 2, indeholder en liste over undtagelser fra anvendelsesområdet i den foreslåede forordning. Disse spørgsmål vil enten være omfattet af eksisterende EU-lovgivning eller af de nationale lovvalgsregler.

Artikel 2: Definitioner

I denne artikel defineres de grundbegreber, som forslaget til forordning er baseret på, nemlig "overdragelse", "fordring" og "virkninger for tredjepart". Definitionen af "overdragelse" er i overensstemmelse med den, som er indeholdt i Rom I-forordningen. Den omhandler alene en frivillig overførsel af en fordring, herunder kontraktlig subrogation. Den omfatter både rene overførsler af krav og overførsel af en fordring som sikkerhedsstillelse.

Ved definitionen af "fordring" i den foreslåede forordning kodificeres den almindelige forståelse af, hvad en fordring er ifølge Rom I-forordningen, nemt et bredt begreb, der

refererer til en gæld af enhver art, monetær eller ikke-monetær, enten som følge af en kontraktlig forpligtelse omfattet af Rom I-forordningen eller en ikke-kontraktlig forpligtelse omfattet Rom II-forordningen. Definitionen af "virkninger for tredjepart" er bestemt af den foreslåede forordnings materielle anvendelsesområde.

I artiklen defineres "sædvanligt opholdssted" i overensstemmelse med Rom I-forordningens artikel 19, stk. 1, dvs. som det sted hvor virksomhederne har deres hovedkontor, og for en fysisk person, der handler som led i sin erhvervsmæssige virksomhed, det sted hvor den pågældende har sin hovedvirksomhed. Den foreslåede forordning indeholder ikke en definition af begrebet "sædvanligt opholdssted" svarende til den, som er indeholdt i Rom I-forordningens artikel 19, stk. 2, dvs. som stedet for en filials placering, på grund af den usikkerhed, en sådan regel ville skabe, hvis samme fordring blev overdraget af overdragets centrale ledelse og af ledelsen i en filial i et andet land.

Begrebet "sædvanligt opholdssted" vil generelt være sammenfaldende med centrum for hovedinteresserne som anvendt i insolvensforordningen.

Artiklen definerer "kreditinstitut" i overensstemmelse med EU-lovgivningen om kreditinstitutter, "kontanter" er defineret i overensstemmelse med direktivet om finansiel sikkerhedsstillelse og "finansielt instrument" i overensstemmelse med MiFID II.

Artikel 3: *Generel anvendelse*

Denne artikel fastsætter den generelle karakter af den foreslåede forordning ved at bestemme, at den nationale lov, der finder anvendelse i henhold til den foreslåede forordning, kan være en medlemsstats lov eller loven i et tredjeland.

Artikel 4: *Den lovgivning, der finder anvendelse*

Denne artikel fastsætter ensartede lovvalgsregler med hensyn til virkningerne af overdragelsen af fordringer for tredjepart. Artiklen indeholder i stk. 1 en generel regel baseret på den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted, i stk. 2 to undtagelser baseret på den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, og i stk. 3 en mulighed for overdrager og erhverver til i forbindelse med securitiseringstransaktioner at vælge den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, som den lov, der finder anvendelse med hensyn til tredjepartsvirkninger af overdragelsen. Stk. 4 indeholder en regel, der finder anvendelse på sådanne konflikter vedrørende fortrinsret mellem to erhververe, der følger af anvendelsen af den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted, og den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, med hensyn til virkningerne for tredjepart af to overdragelser af samme fordring.

Ifølge den generelle regel er den lov, som finder anvendelse med hensyn til tredjepartsvirkningerne af overdragelsen af fordringer, loven i det land, hvor overdrager har sit sædvanlige opholdssted på tidspunktet for de faktiske omstændigheder.

Denne artikel behandler også den såkaldte "conflit mobile" i stk. 1, andet afsnit, nemlig det sjældne forhold hvor overdrager ændrer sit sædvanlige opholdssted mellem to overdragelser af samme fordring, idet konkurrerende overdragelser i sådanne tilfælde kan være underlagt forskellige nationale lovgivninger. Reglen om "conflit mobile" bestemmer, at den lov, der finder anvendelse, er den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted på tidspunktet, hvor en af de to overdragelser første gang får virkning for tredjepart; med andre

ord på det tidspunkt, hvor en af erhververne først opfylder de krav, i medfør af hvilke overdragelsen får virkning for tredjepart.

Når hver enkelt kreditor, som i tilfældet med et syndikeret lån (et lån der tilbydes af en række udlånere — benævnt syndikat — til en enkelt låntager til store projekter), ejer en andel af samme fordring, finder den lov, der gælder for overdragelsens sædvanlige opholdssted, anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af en kreditors overdragelse af sin egen andel af fordringen.

Artiklens stk. 2 fastsætter, at tredjepartsvirkningerne af visse overdragelser er undtaget herfra og underlagt den lov, der gælder for overdragelse af fordringer. Den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, henviser til den lov, der gælder for den aftale mellem den originale kreditor/overdrager og debitor, hvorfra fordringen hidrører. Med denne undtagelse fastsættes der i den foreslåede forordning en lovvalgsregel, der er fleksibel i forhold til behovene hos de markedsdeltagere, som er involveret i disse specifikke overdragelser. De overdragelser, hvis tredjepartsvirkninger er reguleret af den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, er: i) overdragelse af kontanter indbetalt til en konto i et pengeinstitut og ii) overdragelse af fordringer der hidrører fra finansielle instrumenter.

Den første undtagelse: Hvis en kontohaver (for eksempel en forbruger) indbetaler kontanter på en konto i et kreditinstitut (for eksempel in bank), findes der en oprindelig kontrakt mellem kontohaveren (kreditor) og kreditinstituttet (debitor). Kontrolhaver er kreditor for en fordring på kreditinstituttet, debitor, vedrørende betaling af kontanter krediteret kontoen i kreditinstituttet. En kontoindehaver ønsker måske at overdrage de kontanter, der er krediteret kontoen i et kreditinstitut til et andet kreditinstitut som sikkerhed for at opnå kredit. I sådanne tilfælde vil den lov, der finder anvendelse på ejendomsretten til fordringen, efter at kontanterne er blevet overdraget som sikkerhedsstillelse, ikke være den lov, der gælder for overdragelsens (kontohavers) sædvanlige opholdssted, men den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, dvs. loven, der regulerer aftalen mellem kontohaveren og det første kreditinstitut, hvorfra fordringen hidrører. Tredjepart, som overdragelsens kreditorer og konkurrerende erhververe, opnår bedre forudsigelighed, hvis loven, der finder anvendelse på tredjepartsvirkninger af overdragelsen af kontanter krediteret en konto i et kreditinstitut, er loven, der regulerer kontante fordringer. Dette skyldes, at det er en almindelig antagelse, at en kontohavers fordring på kontanter krediteret en konto i et kreditinstitut reguleres af loven i det land, hvor pengeinstituttet er beliggende. Loven vælges normalt af kontohaver og pengeinstitut i aftalen om kontoen.

Den anden undtagelse: Virkningen for tredjepart af overdragelsen af fordringer, der hidrører fra finansielle instrumenter som f.eks. derivatkontrakter, bør reguleres af den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, dvs. den lov, der regulerer det finansielle instrument såsom f.eks. derivatkontrakten. En fordring, der hidrører fra et finansielt instrument, kan f.eks. være et forfaldent beløb efter beregning af slutafregningsbeløbet i en derivatkontrakt. Regulering af virkningen for tredjepart af overdragelsen af fordringer, som hidrører fra finansielle instrumenter, af den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, fremfor af den lov, der gælder for overdragelsens sædvanlige opholdssted, er væsentlig for at bevare stabile og velfungerende finansmarkeder samt forventningerne hos markedsdeltagerne. Disse opretholdes, da loven, som regulerer det finansielle instrument, hvorfra fordringen hidrører (f.eks. en derivatkontrakt), er den lov, som er valgt af parterne eller i den lov, som er fastsat i overensstemmelse med faste regler gældende for finansielle markeder.

Artiklens stk. 3 omhandler den lov, der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer i henhold til en securitisering. Securitiserings sætter overdrageren, benævnt "engagementsleverende kreditinstitut" (f.eks. en virksomhed eller en bank) i stand til at refinansiere en række af sine fordringer (f.eks. billeje, kreditkorttilgodehavender, betalinger på realkreditlån) ved at overdrage dem til en "special purpose vehicle" (SPV). Herefter udsteder SPV'en (erhververen) værdipapirer på kapitalmarkedet, f.eks. obligationer, med et provenu, som afspejler provenuet vedrørende disse fordringer. Efterhånden som der betales af på de underliggende fordringer, vil SPV'en anvende det modtagne provenu til afbetalinger på investorenes værdipapirer. Securitisering kan sænke omkostningerne ved finansiering, fordi SPV'en er struktureret på en sådan måde, at den er beskyttet mod insolvens. For selskaber kan securitisering give adgang til kredit til lavere omkostninger end banklån. For banker er securitisering en måde til en bedre udnyttelse af nogle af deres aktiver og frigørelse af kapacitet til yderligere udlån til økonomien.

I øjeblikket anvender store overdragere og erhververe (for eksempel store banker), som er involveret i securitiseringer, den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen. Dette betyder, at erhververen (SPV'en) skal opfylde de krav, som er fastsat i den lov, der gælder for overdragelse af fordringer (dvs. aftalen mellem den oprindelige kreditor/overdrager og debitor), for at sikre ejendomsretten til de overtagne fordringer. Dette reducerer omkostningerne for operatører, der kan strukturere deres securitiseringer på en måde, så alle fordringer i samme pakke, som skal overdrages til SPV'en, er reguleret af loven i samme land. SPV'en skal derefter kun opfylde kravene i lovgivningen i ét land for at sikre ejendomsretten over pakken med overtagne fordringer. I betragtning af, at store selskaber ofte foretager securitisering på tværs af grænserne, dvs. med engagementsleverende kreditinstitutter placeret i forskellige medlemsstater, ville anvendelse af den lov, der gælder for overdragere sædvanlige opholdssted, med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer i disse tilfælde være mere belastende for erhververen, som ville skulle opfylde kravene i lovgivningen i forskellige lande, det vil sige lovgivningen i hvert af de respektive lande, hvor et engagementsleverende kreditinstitut er beliggende.

Derimod har de mindre operatører (for eksempel mindre banker og erhvervsvirksomheder) oftest brug for at anvende den lov, der gælder for overdragere sædvanlige opholdssted, med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer i forbindelse med en securitisering, da kravene, som indgår i pakken, der skal overdrages til en SPV, reguleres af love i forskellige lande. I sådanne tilfælde kan mindre erhververe ikke anvende den lov, der gælder for overdragelse af fordringer med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen, da de ikke vil være i stand til at opfylde de krav, der er nødvendige for at kunne påberåbe sig ejendomsretten til de overtagne fordringer i henhold til hver enkelt af de love, som regulerer de enkelte fordringer i pakken. I stedet er det nemmere for mindre erhververe at opfylde kravene under en enkelt lov, nemlig den lov, der gælder for overdragere sædvanlige opholdssted.

Ved at tillade lovvalg sigter denne artikels stk. 3 kort sagt mod ikke at ændre den nuværende praksis, der benyttes af store banker, med at anvende den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen i forbindelse med securitiseringer, hvor de overtagne fordringer alle er underlagt samme lands lovgivning, men hvor overdragerne (de engagementsleverende kreditinstitutter) er beliggende i forskellige medlemsstater. Samtidig sigter stk. 3 mod at gøre det muligt for mindre banker og erhvervsvirksomheder at komme ind på eller styrke deres position på securitiseringsmarkedet

ved at gøre det muligt for dem at erhverve flere fordringer, som er reguleret af lovgivningen i forskellige lande.

I alle tilfælde sætter fleksibiliteten i stk. 3 securitiseringsoperatører i stand til for hver enkelt securitisering enten at vælge den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, eller fortsat anvende den generelle regel baseret på den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted, afhængigt af securitiseringsens struktur, navnlig af hvorvidt de overtagne fordringer er underlagt lovgivningen i et eller flere lande, og hvorvidt der findes et eller flere engagementsleverende kreditinstitutter, og om de er beliggende i et eller flere lande. I denne artikels stk. 4 fastsættes en lovvalgsregel med henblik på løsning af konflikter vedrørende fortrinsret mellem erhververe af samme fordring, når virkningen for tredjepart af overdragelsen af fordringen er underlagt den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, for så vidt angår en overdragelse, og den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted, for så vidt angår en anden overdragelse. Denne situation kan forekomme (normalt utilsigtet og ikke i nogen bestemt rækkefølge) i tilfælde, hvor en fordring først er overdraget i forbindelse med factoring, sikkerhedsstillelse eller en (første) securitisering, hvor der ikke er sket et lovvalg, og efterfølgende i en (anden) securitisering, hvor parterne har valgt den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, som den lov, der finder anvendelse med hensyn til tredjepartsvirkningerne for overdragelsen. Virkningen for tredjepart af overdragelsen af fordringer i forbindelse med factoring, sikkerhedsstillelse eller en (første) securitisering, hvor der ikke er sket et lovvalg, vil alle være underlagt den lov, der gælder for overdragets sædvanlige opholdssted. Modsat vil virkningen for tredjepart af overdragelsen af fordringer i forbindelse med en (anden) securitisering, hvor parterne har valgt den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, være underlagt den lov, der gælder for overdragelse af fordringer. Den foreslåede forordning fastsætter en objektiv nøgle med henblik på at afgøre, hvilken lov der skal finde anvendelse på løsning af konflikter, der vedrører fortrinsretten blandt erhververe: den lov, som skal finde anvendelse, vil være den lov, der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af de fordringer, som først fik virkning for tredjepart i henhold til herom gældende lov. Denne regel er i overensstemmelse med den regel, der gælder for "conflict mobile", jf. denne artikels stk. 1 og er, ligesom denne regel, baseret på det tidspunkt, hvor overdragelsen af fordringer først fik virkning for tredjepart, fordi den foreslåede forordning vedrører tredjepartsvirkninger.

Artikel 5: Anvendelsesområdet for den lov, der finder anvendelse

Denne artikel harmoniserer en ikke-udtømmende liste af spørgsmål, der burde være underlagt de nationale materielle regler i den lov, som finder anvendelse på virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer. Artiklen præciserer derfor begrebet "virkninger for tredjepart" (eller formueretlige virkninger) af overdragelsen af fordringer. Generelt bestemmer den lov, der finder anvendelse, hvem der har opnået ejendomsretten til den overtagne fordring. Navnligt bør den lov, der finder anvendelse, regulere to væsentlige spørgsmål for at afgøre, om en person har erhvervet ejendomsretten over den overtagne fordring:

- i) virkningerne af overdragelsen af fordringen for tredjepart: det vil sige de forholdsregler, som erhverver skal tage for at kunne håndhæve ejendomsretten til fordringen over for tredjepart — for eksempel registrering af fordringen hos en offentlig myndighed eller i et offentligt register eller skriftlig meddelelse til debitor om overdragelsen; og
- ii) fortrinsret: det vil sige bestemmelse af, hvis rettigheder der har fortrin i tilfælde af konflikt mellem konkurrerende erhververe — for eksempel mellem konkurrerende erhververe, hvis samme fordring er blevet overdraget mere end én gang, eller mellem en

erhverver og en anden rettighedshaver, for eksempel en af overdragets kreditorer eller erhverver i tilfælde af insolvens.

Begrebet "tredjepart" skal forstås som andre tredjeparter end debitor, da alle aspekter vedrørende debitor i henhold til Rom I-forordningens artikel 14, stk. 2, er reguleret af den lov, der gælder for overdragelse af fordringer (dvs. den lov der regulerer den oprindelige kontrakt, hvorfra fordringen hidrører).

De nærmere bestemmelser om rettighedens oprindelse og overførsel af rettigheder kan variere i de enkelte medlemsstaters lovgivning. Da den foreslåede forordning har universel karakter og lovgivningen i ethvert land derfor i henhold til denne kan fastsættes som den lov, der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer, sigter den foreslåede forordning mod at dække en bred vifte af mulige konflikter mellem konkurrerende erhververe vedrørende fortrinsret. Den foreslåede forordning omfatter konflikter om fortrinsret, som ikke blot hidrører fra overdragelser af fordringer (for eksempel mellem to erhververe af samme fordring), men også konflikter, som har deres ophav i juridiske eller funktionelt tilsvarende mekanismer, navnlig overførsel af en kontrakt og fornyelse af en kontrakt, som kan anvendes til at overdrage en kontrakt og dermed både rettighederne (fordringen) og forpligtelserne i henhold til denne kontrakt. Den lov, som finder anvendelse i henhold til den foreslåede forordning, bør derfor både gælde for konflikter om fortrinsret mellem konkurrerende erhververe og for konflikter vedrørende fortrinsret mellem en erhverver og en konkurrerende fordringshaver, som er blevet fordringshaver som følge af overførsel af en kontrakt eller fornyelse af en kontrakt. Det bør understreges, at forslaget ikke fastlægger, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse for overførsel af kontrakter eller fornyelse af kontrakter (for eksempel den lov, der gælder for fornyelse af derivatkontrakter), men kun den lov, der skal finde anvendelse på eventuelle konflikter vedrørende fortrinsret til en fordring, som først er overdraget og efterfølgende overføres igen (den samme fordring eller det økonomisk tilsvarende krav) gennem overførsel eller fornyelse af en kontrakt. Hvis den foreslåede forordning ikke omfattede konflikter om fortrinsret mellem en erhverver og en fordringshaver, som er blevet fordringshaver som følge af overførsel af en kontrakt eller fornyelse af en kontrakt, kunne der opstå situationer med retsusikkerhed, hvor både erhverver og den konkurrerende fordringshaver, som er blevet fordringshaver som følge af overførsel af en kontrakt eller fornyelse af en kontrakt, ville afkræve debitor betaling, og ingen generelle lovvalgsregler ville kunne anvendes til løsning af konflikten.

Artikel 6: Overordnede præceptive bestemmelser/artikel 7: Ordre public

Disse artikler bestemmer mulighederne for at vælge domstolslandets lov i stedet for loven, der er bestemt som gældende i artikel 4. Overordnede præceptive bestemmelser kan f.eks. henvise til forpligtelsen til at registrerer overdragelsen af fordringer i et offentligt register.

Artikel 8-12: Generelle spørgsmål vedrørende anvendelsen af lovvalgsregler

Disse artikler omhandler generelle spørgsmål vedrørende anvendelsen af lovvalgsregler på linje med andre unionsinstrumenter om gældende lov, navnlig Rom I-forordningen.

Artikel 10: Forholdet til andre bestemmelser i EU-retten

Denne artikel sigter mod at beskytte anvendelsen af særlige lovvalgsregler med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer i bestemte sager.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om, hvilken lovgivning der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelse af fordringer

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 81, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg³⁵,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Unionen har sat sig som mål at bevare og udbygge et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Med henblik på gradvis indførelse af et sådant område skal Unionen vedtage foranstaltninger vedrørende samarbejde om civile retlige spørgsmål med grænseoverskridende virkninger, navnlig når de er nødvendige for et velfungerende indre marked.
- (2) I henhold til traktatens artikel 81 skal disse foranstaltninger omfatte foranstaltninger, der sigter mod at sikre foreneligheden mellem medlemsstaternes gældende lovvalgsregler.
- (3) På et velfungerende indre marked kræves det for at gøre udfaldet af tvister mere forudsigeligt og fremme retssikkerheden og den gensidige anerkendelse af retsafgørelser, at de lovvalgsregler, der er gældende i medlemsstaterne, fastsætter den samme nationale lov som gældende lov, uanset i hvilket land den domstol, som sagen anlægges ved, er beliggende.
- (4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) omfatter ikke spørgsmålene om virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer. Artikel 27, stk. 2, i den pågældende forordning pålagde Kommissionen at forelægge Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om virkningerne af en overdragelse eller subrogation af en fordring over for tredjepart og den fortrinsret, som den af overdragelsen eller subrogationen omfattede fordring har i forhold til en anden persons rettighed, om nødvendigt ledsaget af et forslag om

³⁵ EUT C , , s. .

ændring af den pågældende forordning og en vurdering af virkningerne af de bestemmelser, der skal indføres.

- (5) Den 18. februar 2015 vedtog Kommissionen en grønbog om etablering af en kapitalmarkedsunion³⁶, som fastslog, at et vigtigt aspekt i udviklingen af et paneuropæisk marked for securitiseringer og ordninger for finansiell sikkerhedsstillelse og også af andre aktiviteter, som f.eks. factoring, er at opnå større retssikkerhed i tilfælde af grænseoverskridende overdragelse af fordringer og prioritering af sådanne overdragelser, navnlig i tilfælde af f.eks. insolvens.
- (6) Den 30. september 2015 vedtog Kommissionen en meddelelse med en handlingsplan for etablering af en kapitalmarkedsunion³⁷. I handlingsplanen for etablering af en kapitalmarkedsunion påpeges det, at forskelle med hensyn til den nationale behandling af virkningerne for tredjepart af overdragelsen af gældsfordringer gør det vanskeligere at anvende disse instrumenter som grænseoverskridende sikkerhed, og det konkluderes, at denne retssikkerhed er til skade for finansielle transaktioner med økonomisk rækkevidde såsom securitiseringer. I handlingsplanen for kapitalmarkedsunionen blev det bebudet, at Kommissionen ville foreslå ensartede regler, som med juridisk sikkerhed fastslår, hvilken national lovgivning der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer.
- (7) Den 29. juni 2016 vedtog Kommissionen en rapport om egnetheden af artikel 3, stk. 1, i direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse³⁸, der fokuserer på, hvorvidt direktivet fungerer effektivt med hensyn til de formelle handlinger, der kræves for at stille gældsfordringer som sikkerhed. Rapporten konkluderede, at et forslag om ensartede regler vedrørende virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer ville gøre det muligt med juridisk sikkerhed at fastslå, hvilken national lovgivning der skal finde anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer. Dette ville medvirke til at styrke retssikkerheden i tilfælde af grænseoverskridende mobilisering af gældsfordringer som sikkerhedsstillelse.
- (8) Den 29. september 2016 vedtog Kommissionen en rapport om spørgsmålet om virkningerne af en overdragelse eller subrogation af en fordring over for tredjepart og den fortrinsret, som den af overdragelsen eller subrogationen omfattede fordring har i forhold til en anden persons rettighed. Rapporten konkluderede, at ensartede lovvalgsregler, der regulerer virkningerne af overdragelser for tredjepart samt spørgsmålene om fortrinsret mellem konkurrerende erhververe eller mellem erhververe og andre rettighedshavere, ville styrke retssikkerheden og mindske de praktiske problemer og sagsomkostningerne i forbindelse med de aktuelle forskelle mellem de forskellige medlemsstaters tilgange.
- (9) Denne forordnings materielle anvendelsesområde og bestemmelser bør stemme overens med forordning (EF) nr. 864/2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II),³⁹ forordning (EF) nr. 593/2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I),⁴⁰ forordning (EU) nr. 1215/2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige

³⁶ COM(2015) 63 final.

³⁷ COM(2015) 468 final.

³⁸ COM(2016) 430 final.

³⁹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 af 11. juli 2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II) (EUT L 199 af 31.7.2007, s. 40).

⁴⁰ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).

område (omarbejdning)⁴¹ og forordning (EU) 848/2015 om insolvensbehandling⁴². Nærværende forordning bør i videst muligt omfang fortolkes på en måde, så lovgivningshuller mellem disse forordninger undgås.

- (10) Denne forordning gennemfører handlingsplanen for kapitalmarkedsunionen. Den opfylder kravet i artikel 27, stk. 2, i Rom I-forordningen om, at Kommissionen skal forelægge en rapport og, hvis det er relevant, et forslag om effektiviteten af en overdragelse af en fordring over for tredjepart og den fortrinsret, som den af overdragelsen omfattede fordring har i forhold til en anden persons rettighed.
- (11) Der findes på nuværende tidspunkt ikke lovvalgsregler på EU-plan, der regulerer virkningerne (eller de formueretlige virkninger) af overdragelserne af fordringer for tredjepart. Disse lovvalgsregler er fastsat på medlemsstatsplan, men de er inkonsekvente og ofte uklare. Ved overdragelsen af fordringer på tværs af grænser fører den manglende konsekvens i de nationale lovvalgsregler til retsusikkerhed med hensyn til, hvilken lov der finder anvendelse på virkningerne for tredjepart af overdragelserne. Den manglende retssikkerhed skaber en juridisk risiko i forbindelse med en grænseoverskridende overdragelse af fordringer, som ikke eksisterer i forbindelse med indenlandske overdragelser, da der kan gælde forskellige nationale materielle regler, afhængigt af den medlemsstat, hvis domstole eller myndigheder behandler en tvist vedrørende ejendomsretten til fordringerne.
- (12) Hvis erhververe ikke er klar over den juridiske risiko eller vælger at ignorere den, kan de opleve uforudsete økonomiske tab. Usikkerhed med hensyn til, hvem der har ejendomsretten til de fordringer, der er overdraget på tværs af grænsen, kan få følgevirkninger og forværre og forlænge virkningen af en finansiel krise. Hvis erhververe beslutter sig for at mindske den juridiske risiko ved at søge specifik juridisk bistand, vil de pådrage sig højere transaktionsomkostninger, som ikke kræves for indenlandske overdragelser. Hvis erhververe bliver afskrækket af den juridiske risiko og vælger at undgå den, må de muligvis give afkald på forretningsmuligheder, og markedsintegrationen kan blive reduceret.
- (13) Denne forordning har til formål at skabe retssikkerhed ved at fastsætte fælles lovvalgsregler for, hvilken national lovgivning der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelser af fordringer.
- (14) En fordring giver en kreditor ret til betaling af et pengebeløb eller opfyldelse af en forpligtelse af debitor. Overdragelsen af en fordring sætter kreditoren (overdrageren) i stand til at overføre sin ret til at kræve fordringen opfyldt over for en debitor til en anden person (erhververen). De love, der regulerer kontraktforholdet mellem kreditoren og debitoren, mellem overdrageren og erhververen og mellem erhververen og debitoren, fremgår af lovvalgsreglerne i Rom I-forordningen⁴³.
- (15) De lovvalgsregler, der er fastsat i denne forordning, bør regulere de ejendomsretlige virkninger af overdragelser af fordringer i forholdet mellem alle parter involveret i overdragelsen (dvs. mellem overdrageren og erhververen og mellem erhververen og debitoren) samt med hensyn til tredjeparter (f.eks. overdragerens kreditor).

⁴¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).

⁴² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 af 20. maj 2015 om insolvensbehandling (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 19).

⁴³ Navnlig artikel 3, 4 og 14.

- (16) De fordringer, der er fastsat i denne forordning, er varetilgodehavender, fordringer, der udspringer af finansielle instrumenter som defineret i direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter⁴⁴, og kontanter, der krediteres en konto i et kreditinstitut. Finansielle instrumenter som defineret i direktiv 2014/65/EU omfatter værdipapirer og derivater, som handles på de finansielle markeder. Værdipapirer er aktiver, mens derivater er kontrakter, som indeholder både rettigheder (eller fordringer) og forpligtelser for alle parter i kontrakten.
- (17) Denne forordning vedrører virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer. Den omfatter ikke overdragelse af kontrakter (såsom derivatkontrakter), der både indeholder rettigheder (eller fordringer) og forpligtelser, eller fornyelse af kontrakter, der indeholder sådanne rettigheder og forpligtelser. Da denne forordning ikke omfatter overdragelse eller fornyelse af kontrakter, vil handelen med finansielle instrumenter samt clearing og afviklingen af disse instrumenter fortsat blive reguleret af den lov, der gælder for kontraktmæssige forpligtelser, som er fastsat i Rom I-forordningen. Denne lov vælges normalt af kontraktparterne eller fastsættes i ikke-skøns mæssige regler gældende for finansielle markeder.
- (18) Sager, der reguleres af direktivet om aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse⁴⁵, direktivet om endelig afregning⁴⁶, direktivet om likvidation⁴⁷ og registerforordningen⁴⁸, berøres ikke af denne forordning.
- (19) Denne forordning bør finde generel anvendelse: den lov, der skal anvendes i henhold til denne forordning, bør finde anvendelse, selv om det ikke er en medlemsstats lov.
- (20) Forudsigelighed er altafgørende for tredjeparter, der er interesseret i at opnå ejendomsret til den overtagne fordring. Hvis den lov, der gælder i det land, hvor overdrageren har sit sædvanlige opholdssted, finder anvendelse hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelser af fordringer, vil det gøre det nemmere for de pågældende tredjeparter på forhånd at finde ud af, hvilken national lovgivning der regulerer deres rettigheder. Den lov, der gælder for overdragers sædvanlige opholdssted, bør derfor som regel finde anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelser af fordringer. Denne regel bør navnlig gælde for virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer ved factoring, sikkerhedsstillelse og, hvis parterne ikke har valgt den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, securitisering.
- (21) Den lov, der som regel vælges til at finde anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelser af fordringer, bør gøre det muligt at fastslå, hvilken lov der skal finde anvendelse, hvor fremtidige fordringer overdrages, en almindelig praksis, hvor flere fordringer overdrages, som f.eks. ved factoring. Anvendelsen af den lov, der

⁴⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).

⁴⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 6. juni 2002 om aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse (EFT L 168 af 27.6.2002, s. 43).

⁴⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).

⁴⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 om sanering og likvidation af kreditinstitutter (EFT L 125 af 5.5.2001, s. 15).

⁴⁸ Kommissionens forordning (EU) nr. 389/2013 af 2. maj 2013 om oprettelse af et EU-register i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF og Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 280/2004/EF og nr. 406/2009/EF, og om ophævelse af Kommissionens forordning (EU) nr. 920/2010 og (EU) nr. 1193/2011 (EUT L 122 af 3.5.2013, s. 1).

gælder for overdragers sædvanlige opholdssted, gør det muligt at fastslå, hvilken lov der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fremtidige fordringer.

- (22) Der opstår ofte behov for at fastslå, hvem der har ejendomsret til en overdraget fordring, når boet under insolvensbehandling opgøres i tilfælde af overdragerens insolvens. Det er derfor ønskeligt at skabe sammenhæng mellem lovvalgsreglerne i denne forordning og reglerne i forordning (EU) 2015/848 om insolvensbehandling. Sammenhæng bør fortrinsvis opnås ved med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer at anvende den lov, der gælder for overdragers sædvanlige opholdssted, da anvendelsen af overdragerens sædvanlige opholdssted som tilknytningskriterium er sammenfaldende med centrum for debtors hovedinteresser, der anvendes som tilknytningskriterium til insolvensformål.
- (23) FN-konventionen af 2001 om overdragelse af tilgodehavender i international handel foreskriver, at en erhververs fortrinsret til det overdragne tilgodehavende i forhold til den konkurrerende fordringshaver reguleres af loven i det land, hvor overdrageren bor. Kompatibiliteten mellem EU's lovvalgsregler, der er fastsat i denne forordning, og den løsning, der er valgt på internationalt plan i konventionen, bør lette internationale tvistbilæggelser.
- (24) Hvis overdrageren ændrer sit sædvanlige opholdssted mellem flere overdragelser af samme fordring, bør den lov, der finder anvendelse, være den lov, der gælder for overdragers sædvanlige opholdssted på det tidspunkt, hvor en af erhververne først gør giver sin overdragelse virkning over for tredjepart ved at opfylde kravene i den lov, der gælder for overdragers sædvanlige opholdssted på det pågældende tidspunkt.
- (25) I overensstemmelse med markedspraksis og markedsdeltagernes behov bør virkningerne for tredjepart af visse overdragelser af fordringer som en undtagelse reguleres af den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, dvs. den lov der finder anvendelse på den første kontrakt mellem kreditor og debitor, og som ligger til grund for fordringen.
- (26) Den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, bør regulere virkningerne for tredjepart af en kontohavers overdragelse af kontanter, der er krediteret en konto i et kreditinstitut, hvor kontohaveren er kreditor/overdrager, og kreditinstituttet er debitor. Der gives større forudsigelighed for tredjepart, f.eks. overdragerens kreditorer og konkurrerende erhververe, hvis den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, finder anvendelse på virkningerne for tredjepart af disse fordringer, da det almindeligvis formodes, at den fordring, som en kontohaver har vedrørende kontanter, der krediteres en konto i et kreditinstitut, reguleres af loven i det land, hvor kreditinstituttet er beliggende (snarere end af den lov, som gælder for kontohavers/overdragers sædvanlige opholdssted). Loven vælges normalt af kontohaver og kreditinstitut i kontraktaftalen om kontoen.
- (27) Virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer, der hidrører fra finansielle instrumenter, bør også være omfattet af den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, dvs. den lov, der regulerer den kontrakt, der ligger til grund for fordringen (såsom en derivatkontakt). Det er væsentligt, at virkningerne for tredjepart af overdragelser af fordringer, der hidrører fra finansielle instrumenter, underlægges den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, frem for den lov, der gælder for overdragers sædvanlige opholdssted, for at opretholde de finansielle markeders stabilitet og smidige funktion. Disse opretholdes, da den lov, der regulerer de finansielle instrumenter, som ligger til grund for fordringen, er den lov, der vælges af

partnerne i kontrakten, eller den lov, der er fastsat i overensstemmelse med faste regler, der gælder for finansielle markeder.

- (28) Der bør være fleksibilitet med hensyn til fastsættelse af den lov, der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelser af fordringer i forbindelse med securitisering for at imødekomme alle, der securitiserer, og smidiggøre udvidelsen af securitiseringsmarkedet på tværs af grænserne til også at omfatte små operatører. Den lov, der gælder for overdragers sædvanlige opholdssted, bør gælde som standardregel med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelser af fordringer i forbindelse med securitisering, og overdrageren (ordregiveren) og erhververen (enhed med særligt formål) bør være i stand til at vælge, at den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, bør finde anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer. Overdrageren og erhververen bør være i stand til enten at beslutte, at virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer i forbindelse med en securitisering bør forblive omfattet af den almindelige regel, der gælder for overdragers sædvanlige opholdssted, eller at vælge den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, afhængigt af transaktionens struktur og egenskaber, f.eks. antal og sted for ordregivere og antallet af love, der regulerer de overtagne fordringer.
- (29) Der kan opstå konflikter om fortrinsret mellem erhververe af samme fordring, hvis virkningerne for tredjepart af overdragelsen har været omfattet af den lov, der gælder for overdragers sædvanlige opholdssted, i én overdragelse og af den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, i en anden overdragelse. I sådanne tilfælde bør den lov, der finder anvendelse til løsning af konflikten om fortrinsret, være den lov, der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af den fordring, som først fik virkning for tredjepart i henhold til herom gældende lov.
- (30) Anvendelsesområdet for den nationale lovgivning, der er fastsat i denne forordning som den lov, der gælder for virkningerne for tredjepart af en overdragelse af fordringer, bør være ensartet. Den nationale lov, der skal finde anvendelse, bør navnlig regulere i) virkningerne af overdragelsen i forhold til tredjepart, dvs. de skridt, som erhververen skal tage for at sikre sig ejendomsretten til den overtagne fordring (f.eks. registrering af fordringen hos en offentlig myndighed eller et register eller skriftlig meddelelse til debitor om overdragelsen) og ii) spørgsmål om fortrinsret, dvs. konflikter mellem flere fordringshavere med hensyn til, hvem der har ejendomsret til fordringen (f.eks. mellem to erhververe, hvor samme fordring er overdraget to gange, eller mellem en erhverver og overdragers kreditor).
- (31) På grund af denne forordnings generelle karakter kan lovene i lande med andre juridiske traditioner fastsættes som gældende lovgivning. Hvis den kontrakt, som danner grundlag for fordringen, overføres, ud over overdragelsen af fordringen, bør den lov, der fastsættes i denne forordning som den lov, der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af en overdragelse af en fordring, også regulere en konflikt om fortrinsret mellem erhververen af fordringen og den nye modtager af samme fordring ud over overførslen af den kontrakt, som danner grundlag for fordringen. Af samme grund bør den lov, der fastsættes i denne forordning som den lov, der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af en fordring, også — hvis fornyelse anvendes som funktionel ækvivalent til overførsel af kontrakten — finde anvendelse for at løse en konflikt om fortrinsret mellem en erhverver af en fordring og den nye modtager af den funktionelt tilsvarende fordring ud over fornyelsen af den kontrakt, som danner grundlag for fordringen.

- (32) Almene hensyn gør det berettiget, at medlemsstaternes domstole under ekstraordinære omstændigheder får mulighed for at anvende undtagelser fra de grundlæggende retsprincipper og tilsidesætte præceptive bestemmelser, idet undtagelserne bør fortolkes snævert.
- (33) Overholdelsen af de internationale forpligtelser, som medlemsstaterne har indgået, indebærer, at denne forordning ikke berører de internationale konventioner, som en eller flere medlemsstater er parter i på tidspunktet for denne forordnings vedtagelse. For at gøre reglerne lettere tilgængelige bør Kommissionen på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne offentliggøre en liste over de relevante konventioner i *Den Europæiske Unions Tidende*.
- (34) Denne forordning overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender. Denne forordning tager i særdeleshed sigte på at fremme anvendelsen af chartrets artikel 17 og 47 om henholdsvis ejendomsret og adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol.
- (35) Da målsætningerne for denne forordning ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og derfor på grund af forordningens omfang og virkninger bedre kan nås på EU-plan, kan Unionen træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. Den ønskede ensartethed af lovvalgsreglerne med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer kan kun opnås gennem vedtagelse af en forordning, idet kun en forordning sikrer en konsekvent fortolkning og anvendelse af reglerne på nationalt plan. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (36) I medfør af artikel 3 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har [Det Forenede Kongerige] [og] [Irland] meddelt, [at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af den nuværende forordning] [at de ikke deltager i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige og Irland].
- (37) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på virkningerne for tredjepart af overdragelse af fordringer på det civil- og handelsretlige område i situationer, hvor der skal foretages et lovvalg.

Den finder i særdeleshed ikke anvendelse på spørgsmål vedrørende skat, told eller på administrative anliggender.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på:

- a) overdragelse af fordringer, der udspringer af familieforhold og af forhold, der ifølge den lov, der finder anvendelse på sådanne forhold, anses for at have tilsvarende virkninger, herunder underholdsforpligtelser
- b) overdragelse af fordringer, der udspringer af formueforholdet mellem ægtefæller, af formueforholdet mellem partnere i forhold, der ifølge den lov, der finder anvendelse på sådanne forhold, anses for at have virkninger svarende til et ægteskabs, eller af testamenter og arv
- c) overdragelse af fordringer, der udspringer af veksler, checks og ordregældsbreve samt af andre omsætningspapirer i det omfang forpligtelserne ifølge sådanne andre omsætningspapirer udspringer af deres negotiable karakter
- d) overdragelse af fordringer, der udspringer af spørgsmål, der er omfattet af reglerne for selskaber, foreninger og andre juridiske personer såsom spørgsmål om disses stiftelse ved registrering eller på anden måde, deres handleevne, interne organisation og opløsning samt om ledelsens eller deltagerens personlige ansvar i denne egenskab for selskabets, foreningens eller den juridiske persons forpligtelser
- e) overdragelse af fordringer, der udspringer af stiftelse af en trust og forholdet mellem stiftere, trustees og begunstigede
- f) overdragelse af fordringer, der udspringer af livsforsikringsaftaler, der hidrører fra virksomhed udøvet af andre organer end de selskaber, der er nævnt i artikel 2, stk. 1 og 3, i direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)⁴⁹, hvormed formålet er at tildele lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er sammensluttet enten inden for et selskab eller en gruppe af selskaber eller inden for en faglig eller tværfaglig sektor, ydelser ved dødsfald, i levende live eller ved bortfald eller nedsættelse af erhvervsevnen eller ved arbejdsrelateret sygdom eller arbejdsulykker.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- a) "overdrager": en person, som overfører sin ret til at kræve en fordring opfyldt af en debitor til en anden person
- b) "erhverver": en person, som opnår ret til at kræve en fordring opfyldt af en debitor fra en anden person

⁴⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).

- c) "overdragelse": en frivillig overførsel af en ret til at kræve en fordring opfyldt af en debitor. Det omfatter direkte overførsler af fordringer, aftalebestemt subrogation, overførsler af fordringer til sikkerhed og pant eller andre sikringsrettigheder over fordringer
- d) "fordring": retten til at kræve et hvilken som helst krav opfyldt, uanset om det er gjort op i penge eller ej, og uanset om det udspringer af kontraktlige eller ikke-kontraktlige forpligtelser
- e) "virkninger for tredjepart": formueretlige virkninger, dvs. erhververens ret til at hævde sin ejendomsret til en fordring, der er overdraget ham, over for andre erhververe eller begunstigede af samme eller en funktionelt tilsvarende fordring, overdragerens kreditorer og andre tredjeparter
- f) "sædvanligt opholdssted": det sted, hvor selskaber, foreninger og andre juridiske personer har deres hovedkontor; for en fysisk person, der handler som led i sin erhvervsmæssige virksomhed, er det sted, hvor den pågældende har sin hovedvirksomhed
- g) "kreditinstitut": en virksomhed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013⁵⁰, herunder filialer som defineret i nævnte forordnings artikel 4, stk. 1, nr. 17), af kreditinstitutter, som har deres hovedsæde i eller, jf. artikel 47 i direktiv 2013/36/EU⁵¹, uden for Unionen, hvor disse filialer ligger i Unionen
- h) "kontanter": penge, som krediteres en konto i et kreditinstitut i en hvilken som helst valuta
- i) "finansielt instrument": de instrumenter, som er anført i afsnit C i bilag I til direktiv 2014/65/EU⁵².

KAPITEL II ENSARTEDE REGLER

Artikel 3

Generel anvendelse

Enhver lov, som identificeres i denne forordning, finder anvendelse, uanset om det er loven i en medlemsstat eller ej.

Artikel 4

Den lovgivning, der finder anvendelse

⁵⁰ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

⁵¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

⁵² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).

1. Medmindre andet er fastsat i denne artikel, skal virkningerne for tredjepart af en overdragelse af fordringer reguleres af loven i det land, hvor overdrageren har sit sædvanlige opholdssted på tidspunktet for de faktiske omstændigheder.

Hvis overdrageren har skiftet sædvanligt opholdssted mellem to overdragelser af samme fordring til forskellige erhververe, reguleres en erhververs fortrinsret over for en anden erhververs ret af den lov, der gælder for overdragelsens sædvanlige opholdssted på tidspunktet for den overdragelse, der først fik virkning for tredjepart i henhold til den lov, der finder anvendelse efter første afsnit.

2. Den lov, der finder anvendelse på den overtagne fordring, regulerer virkningerne for tredjepart af overdragelsen af:

- a) kontanter, der krediteres en konto i et kreditinstitut
- b) fordringer, der udspringer af et finansielt instrument.

3. Overdrageren og erhververen kan vælge den lov, der finder anvendelse på den overtagne fordring som den lov, der gælder for virkninger for tredjepart af en overdragelse af fordringer med henblik på en securitisering.

Lovvalget skal fremgå udtrykkeligt af overdragelsesaftalen eller af en særskilt aftale. Spørgsmål om den materielle og formelle gyldighed af den disposition, hvorved lovvalget blev truffet, reguleres af den valgte lov.

4. En konflikt om fortrinsret mellem erhververne af samme fordring, hvor virkningerne for tredjepart af en af overdragelserne reguleres af loven i det land, hvor overdrageren har sit sædvanlige opholdssted, og virkningerne for tredjepart af andre overdragelser reguleres af den lov, der gælder for overdragelse af fordringer, reguleres af den lov, der finder anvendelse med hensyn til virkningerne for tredjepart af den fordringsoverdragelse, der først fik virkning for tredjepart i henhold til herom gældende lov.

Artikel 5

Anvendelsesområdet for den lov, der finder anvendelse

Den lov, der finder anvendelse med hensyn til virkninger for tredjepart af overdragelsen af fordringer i henhold til denne forordning, regulerer specielt:

- a) kravene om at sikre virkningerne af overdragelsen over for andre tredjeparter end debitor, f.eks. formaliteter i forbindelse med registrering eller offentliggørelse
- b) erhververens fortrinsret over for den ret, der tilkommer en anden erhverver af samme fordring
- c) erhververens fortrinsret over for den ret, der tilkommer overdragerens kreditorer
- d) erhververens fortrinsret over for den ret, der tilkommer den begunstigede af en kontraktoverførsel i forbindelse med samme fordring
- e) erhververens fortrinsret over for den ret, der tilkommer den begunstigede af en kontraktfornyelse mod debitor i forbindelse med den tilsvarende fordring.

Artikel 6

Overordnede præceptive bestemmelser

1. Intet i denne forordning begrænser anvendelsen af overordnede præceptive bestemmelser i domstolslandets lov.
2. Overordnede præceptive bestemmelser er bestemmelser, hvis overholdelse en medlemsstat anser for at være så afgørende for beskyttelsen af dets offentlige interesser, som f.eks. dens politiske, sociale og økonomiske struktur, at bestemmelserne finder anvendelse på alle forhold, der falder ind under deres anvendelsesområde, uanset hvilken lov der i øvrigt finder anvendelse på virkningerne for tredjepart af overdragelser af fordringer efter denne forordning.

KAPITEL III

ANDRE BESTEMMELSER

Artikel 7

Grundlæggende retsprincipper (*ordre public*)

Anvendelsen af en bestemmelse i et lands lov som fastsat ved denne forordning kan kun undlades, hvis en sådan anvendelse er åbenbart uforenelig med de grundlæggende retsprincipper (*ordre public*) i domstolslandet.

Artikel 8

Udelukkelse af renvoi

Ved anvendelse af en lov i en stat som fastsat ved denne forordning forstås anvendelse af de gældende retsregler i den pågældende stat med undtagelse af reglerne i dens internationale privatret.

Artikel 9

Stater med mere end ét retssystem

1. Hvis en stat omfatter flere territoriale enheder, som hver har sine egne retsregler vedrørende virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer, anses hver territoriale enhed for en stat ved bestemmelsen af, hvilken lov der finder anvendelse i henhold til denne forordning.
2. En medlemsstat med flere territoriale enheder, som hver har sine egne retsregler vedrørende virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer, er ikke forpligtet til at anvende denne forordning i forbindelse med lovvalg, der alene forekommer mellem sådanne enheder.

Artikel 10

Forholdet til andre bestemmelser i EU-retten

Denne forordning berører ikke anvendelsen af fællesskabsretlige bestemmelser, ved hvilke der på særlige områder fastsættes lovvalgsregler men hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer.

Artikel 11

Forholdet til eksisterende internationale konventioner

1. Denne forordning berører ikke anvendelsen af internationale konventioner, som en eller flere medlemsstater er parter i på tidspunktet for denne forordnings vedtagelse, og som fastsætter lovvalgsregler med hensyn til virkningerne for tredjepart af overdragelsen af fordringer.
2. Mellem medlemsstater har denne forordning dog forrang over for konventioner, der udelukkende er indgået mellem to eller flere medlemsstater, for så vidt sådanne konventioner vedrører områder, der er omfattet af denne forordning.

Artikel 12

Liste over konventioner

1. Senest den [*dato for anvendelse*] meddeler medlemsstaterne Kommissionen de i artikel 11, stk. 1, omhandlede konventioner. Efter denne dato meddeler medlemsstaterne Kommissionen enhver opsigelse af sådanne konventioner.
2. Senest seks måneder efter modtagelsen af de i stk. 1 nævnte meddelelser offentliggør Kommissionen i Den Europæiske Unions Tidende:
 - a) en liste over de i stk. 1 omhandlede konventioner
 - b) de i stk. 1 omhandlede opsigelser.

Artikel 13

Revisionsklausul

Senest [*fem år efter anvendelsesdatoen*] forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af denne forordning. Om nødvendigt ledsages rapporten af forslag om ændring af forordningen.

Artikel 14

Tidsmæssig anvendelse

1. Denne forordning finder anvendelse på overdragelser af fordringer indgået fra og med den [*dato for anvendelse*].
2. Den lov, der finder anvendelse i henhold til denne forordning, bestemmer, hvorvidt en tredjeparts rettigheder vedrørende en fordring, der er overdraget efter den dato, hvorfra denne forordning finder anvendelse, har fortrinsret over for de rettigheder, en anden tredjepart har opnået før den dato, hvorfra denne forordning finder anvendelse.

Artikel 15

Ikrafttræden og anvendelsesdato

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den [18 måneder efter datoen for denne forordnings ikrafttræden].

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand